HALKIN KURTULUŞU

17 ARALIK 1979
FİYATI 10 TL

187

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

MARAŞ KATLİAMININ VE SIKIYÖNETİMİN İLANININ 1. YILDÖNÜMÜNDE EGEMEN SINIFLAR YENİ SALDIRILARA HAZIRLANIYOR

SIKIYÖNETİM KALDIRILMALI FAŞİST CİNAYET ODAKLARI DAĞITILMALIDIR!

CHP: DGM'ye de evet

CHP yöneticileri her fırsatta faşist Demirel hükümetinin getireceği yasa tasarılarının Meclisten geçirilmesi için yapıcı bir tavır takınacaklarını açıklıyorlar. Son olarak CHP Genel Sekreteri Mustafa Üstündağ DGM'lerin kurulmasına ilişkin olarak yaptığı açıklamada "hükümetin getireceği yasa önerileri ulus yararına ve demokrasi anlayışımıza uygun olursa destekleriz." şeklindeki sözleriyle CHP'nin DGM'lere karşı izleyeceği

Devamı sayfa 6'da

MARAŞ KATLIAMININ
HESABI SORULACAKDIR

Maraş'ı kana bulayan faşist katilleri unutmadık

- MARAŞ KATLİAMINDAN BUGÜNE
- SIKIYÖNETİM VE FAŞİST CİNAYET ODAKLARI

YAZISI 5. SAYFADA

"HALK SIKIYÖNETIMIN YASAK ZINCIRINI PARÇALADI"

Konulu iki sayfalık parasız ilavemizi
17 ARALIK 1979 tarih ve 187 sayılı Gazetemizle birlikte
dağıtıcılarımızdan isteyiniz

HALKIN KURTULUŞU

Protesto gösterileri

Geçtiğimiz yıl, faşist diktatörlük, onun MHP'si, MİT'i, Kontr-gerillası halkın iş, toprak hürriyet, bağımsızlık uğruna yükselen mücadelesini bastırabilmek için tertipler peşindeydi. 24 Aralık'ta Maraş'ta faşistlerin iki ilerici öğretmeni öldürmesi ve halkın cenazelere sahip çıkması üzerine kanlı katliam başlatıldı. MHP ve Kontr-gerilla'nın çeşitli yerlerden derlediği vurucu güçler, devletin "güvenlik" kuvvetlerinin de desteğinde halka saldırdı. Yüzlerce insan, kadın, çocuk, yaşlı demeden katledildi. İlerici, devrimci pek çok insan saldırıya uğradı. Maraş yakıldı, yıkıldı. Arkasından 26 Aralık'ta "halkın temel hak ve özgürlüklerini koruma, teminat altına alma" bahanesiyle CHP reformistleri eliyle sıkıyönetim ilan edildi. Aslında amaç; yığınların bağımsızlık için, iş, toprak, hürriyet için yükselen mücadelesini bastırabilmekti.

CHP hükümeti ve gerici yöneticileri de bu tertibe destek oldu. "Demokratik" sıkıyönetim vb. demagojiler altında işçi sınıfına ve halka karşı yoğun bir ekonomik-siyasi saldırı başlatıldı.

Yıl 1979, kanlı katliam ve sıkıyönetimin ilanının 1. yılına yaklaşıyoruz. Maraş katliamının sorumluları ve arkasındaki güçler biraz daha açığa çıktı. Sıkıyönetimin gerçekte kimlere yaradığı, kimleri hedef aldığı, biraz daha açığa çıktı. Kısacası tüm barikatlara rağmen yığınların mücadelesi engellenemedi.

Halkın yükselen mücadelesi karşısında hakim sınıflar daha da zor duruma düştü. Reformist CHP hükümeti iflas etti. Emperyalistler hakim sınıflar açısından işlevi biten Ecevit hükümetinin yerini faşist AP hükümeti aldı. Tellaklar değişti. Ama amaç yine aynı: Giderek daha da derinleşen, gelişen bağımsızlık, toprak, hürriyet, demokrasi mücadelesini bastırabilmek.

İşçi sınıfımıza ve emekçilere yeni saldırılar tezgahlanıyor. Geçmişte CHP hükümeti tarafından hazırlanan yeni baskı ve zulüm tedbirleri yine gündemde. Zamlar başladı, yenileri gündemde. İşten atılmalar çoğaldı. Pekçok işyerinde ilerici ve devrimcilerin tasfiyesi gündemde.

Faşist Demirel'in daha koltuğa oturmadan yaptığı ilk iş işçilere saldırmak oldu. Kağıt ve selüloz işçilerinin, çimento işçilerinin, grevleri, sıkıyönetim sopası sallanarak ertelendi. İşçi sınıfımıza ve halka yönelik saldırılar yoğunlaştı. Namuslu, demokrat bilim adamlarına yönelik suikastlar arttı. Her gün onlarca halkın evladı katlediliyor.

Devamı sayfa 6'da

◆

Faşist saldırı ve katliamlara karşı,
Sıkıyönetimin baskı ve terörüne karşı,
Zam ve zulüm tedbirlerine karşı,
GENEL GREVE HAZIRLANALIM!

◆

Fabrika, işyeri, birim ve semtlerde genel grev grupları oluşturalım.

İşçi sınıfının ve ezilen emekçi halk kitlelerinin komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ekonomik ve siyasi saldırılarına karşı mücadelesi ve muhalefeti geliştikçe, faşist diktatörlüğün sivil faşist cinayet mangaları eli ile ve militarist güçleri aracılığıyla sürdürdüğü saldırılar artmakta, faşist AP hükümeti hazırlamaya çalıştığı yeni baskı yasaları ile, emperyalistler ve egemen sınıflar için dikensiz bir gül bahçesi yaratmaya çalışmaktadır.

SALDIRILAR VE SALDIRI HAZIRLIKLARI

Maraş katliamının ve sıkıyönetim ilanının 1. yıldönümünde egemen sınıflar ve onların faşist diktatörlüğü Türkiye işçi sınıfının ve ezilen halk kitlelerinin anti-faşist demokrasi mücadelesini durdurmak ve buhranın yükünü bütünüyle emekçi halk kit

Devamı sayfa 6'da

Bir öğretmen "Boykot"u ve sonuçları

Geçtiğimiz günlerde DY çizgisindeki, DÖ grubunun, "ülke çapında" bir öğretmen boykotu gerçekleştirme girişimi yaşandı.

Bugün derinleşen kriz ve faşist diktatörlüğün artan saldırıları halkın tüm kesimlerinde olduğu gibi, öğretmenler arasında da derin bir hoşnutsuzluk ve mücadele isteği uyandırmış bulunmaktadır. Bu potansiyelin, halkın genel devrimci-demokratik mücadelesiyle birleştirilerek bilinçli, örgütlü bir hale getirilmesi ve eylem alanına kanalize edilmesi acil bir zorunluluktur. Proleter devrimci hareketin önderliğini benimseyen, öğretmenlerin her türlü mesleki-ekonomik çıkarlarının ve uzlaşmaz bir anti-emperyalist, anti-faşist mücadelenin kararlı savunucusu olan YDÖ hareketi, bu zorunluluğun bilincinde olarak, günümüz koşullarında, genel bir öğretmen boykot-direnişi için aktif olarak mücadele etmektedir. O, öğretmenlerin boykot ve direnişini proleter devrimci hareketin tüm devrimci demokrat akımlarla da birleşerek, emekçi halkın tüm sınıf ve tabakalarının en geniş kesimlerinin katılmasını sağlamaya çalıştığı, ülke çapında bir genel grev mücadelesinin bir parçası, onun hazırlanmasına katkıda bulunan bir adım olarak ele almaktadır. Bu bakış açısıyla o, bugün gündemde olan genel bir öğretmen direnişinin gericiliğin her türlüsünün, özellikle onun halk saflarındaki uzantıları, ajanları olan reformizm ve revizyonizmin, tecrit edilmesiyle sağlanacak tutarlı ve kararlı bir önderliğe ve platforma sahip olması; ekonomik mesleki ve siyasi acil

Devamı sayfa 6'da

Ülke çapında bir boykot için ileri

Bugün öğretmen kitlesi güçlü bir direniş için hazırlanıyor. Devrimci komünist hareketin çizgisini rehber alan yurtsever devrimci öğretmenler, uzun bir süreden beri, öğretmen kitlesi içinde, genel grevin bir parçası ve onun hazırlanmasının bir aracı olarak, böyle bir direnişin propagandasını yapıyor, bunun için grev grupları örgütlüyor ve mücadeleyi faşist diktatörlüğe ve onun çeşitli saldırılarına karşı yöneltmeye çalışıyorlar. Tüm kısmi olumsuz etkenlere rağmen, böyle bir direnişin koşulları genel olarak olgunlaşmaktadır.

Devamı sayfa 6'da

Faşist diktatörlüğün İstanbul'da gövde gösterisi

Devrimciler ve emekçiler sıkıyönetimin yasak zincirini kırdılar

REVİZYONİSTLER VE ORTAYOLCULAR MÜCADELENİN ÖNÜNE BARİKAT KURDULAR.

FAŞİST CANİLER TARAFINDAN KATLEDİLEN C. ORHAN TÜTENGİL'İN 9 ARALIK'TAKİ CENAZE TÖRENİNDE JANDARMA HALKA KURŞUN SIKTI: 1 DEVRİMCİ KATLEDİLDİ, ONLARCA EMEKÇİ YARALANDI, YÜZLERCE İNSAN DİPÇİKLENDİ. DEVRİMCİLER VE EMEKÇİLER SIKIYÖNETİMİN KURDUĞU BİRÇOK BARİKATI PARÇALADILAR.

YAZISI 8. SAYFADA

100. Doğum yılında STALİN'İ ANALIM

21 Aralık tarihi uluslararası proletaryanın ve dünya halklarının büyük önderlerinden ve Marksizm-Leninizmin savunucusu ve geliştiricisi J.V. Stalin yoldaşın 100. doğum yıldönümüdür.

1979 yılını dünya proletaryasının öncü müfrezeleri, Marksist-Leninist parti ve örgütler Stalin Yılı olarak ilan ettiler ve bu yıl için de her türden oportünizme ve revizyonizme karşı Marksizm-Leninizmin saflığını koruma ve sınıfla birleşme, uluslararası komünist hareketin birliğini güçlendirme ve devrim mücadelesini ilerletme yönünde bir dizi faaliyet yürüttüler. Burjuvazinin, revizyonizmin saldırılarına karşı Stalin'e daha büyük ölçüde sahip çıktılar ve Marksizm-Leninizme daha çok sarıldılar, onun rehberliğinde burjuvazinin ekonomik ve siyasi egemenliğine karşı proletaryanın ve emekçi sınıfların mücadelesine önderlik ettiler.

Marksist-Leninist parti ve örgütler bu mücadeleyi, Stalin yoldaşın doğum günü olan 21 Aralıkta düzenleyecekleri çeşitli anma toplantıları ile diğer faaliyetlerle sürdüreceklerini açıklamışlardır.

Türkiye'de de proleter devrimciler ve yurtsever-

Devamı sayfa 6'da

Burjuvazinin 35 yıllık yalanı

STALİN TÜRKİYE'DEN TOPRAK TALEP ETTİ Mİ?

YAZISI 3. SAYFADA

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİN !

İran emekçileri İİKP öncülüğünde 8 Eylül katliamının yıldönümünde gösteriler düzenlediler.

İran halkı Humeyni'ye karşı çıkıyor

İRAN HALKI ANAYASA REFERANDUMUNU BOYKOT ETTİ

İran'da feodal-burjuva sınıfların diktatörlüğünü perçinleyen, emekçi sınıfların ve ezilen milliyetlerin temel özgürlüklerini yok eden gerici Anayasa geçtiğimiz haftalarda oylandı. Tüm saldırı ve tehditlere karşın oylamaya katılım çok düşük oldu.

Demokrasi düşmanı Humeyni gericiliğinin her türden ilerici düşüncenin propagandasını yasakladığı bir ortamda gerici Anayası için referandum yapıldı. Emekçiler silah zoruyla sandık başlarına götürüldü. İşçilerin oylamaya katılmasını sağlamak için oy sandıkları evlere otellere kadar taşındı. Buna karşın gene de resmi rakamlara göre oylamaya katılan % 40'ın biraz üzerinde kaldı.

Ezilen milliyetler, Azeriler, Kürtler, Araplar vb. oylamayı boykot ettiler. Gerici Anayasa ezilen milliyetlerin hiçbir halkını tanımamaktadır. Humeyni'nin muhalefeti bastırmak için tüm demagojisine karşı ezilen milliyetler sandık başına gitmedi ve bu bölgelerde oylamaya katılım % 15 civarında oldu.

Gerici Anayasayı boykot eden Azerbeycan emekçileri referandumun geçersiz kılınması amacıyla resmi daireleri, radyo- TV istasyonlarını işgal ettiler. Belücistan'da, Kuzistan'da, Kürdistan'da emekçiler Humeyni'nin Anayasasını tanımayacaklarını ilan ettiler.

MARKSİST-LENİNİST HAREKET BÜTÜN DÜNYADA BÜYÜYOR, GÜÇLENİYOR

Japonya Komünist Partisi (Sol) MK 4. Genel Toplantısı yapıldı

Japonya Kominist Partisi (Sol) Merkez Komitesi 4. Genel Toplantısı ekim ayı içinde yapıldı. Japonya'da sınıf mücadelesinin daha da geliştirilmesi açısından büyük önem taşıyan bu toplantıda şu konularda kararlar alınmıştır:

"1) Uluslararası Durum: Bugün, tüm kapitalist -emperyalist ülkeler derin bir ekonomik-siyasal bunalımın pençesinde kıvranmaktadır. Amerikan emperyalizmi dünya hegemonyası için kıyasıya mücadele ederken, Japon ve Alman emperyalizmi ABD'ye başkaldırıyor, kendi etki alanlarını genişletmek için mücadele ediyorlar.

Sovyet sosyal-emperyalizmi ise, Amerikan emperyalizminin ve diğer kapitalist-emperyalist ülkelerin egemenliklerinin sallanmakta olduğu bölgelerde askeri gücüne dayanarak etkinlik kazanmaya çalışıyor. Sosyal-emperyalist Çin ise, dünyanın yeniden paylaşımı için kıyasıya süren mücadelede yerini aldı, o da bir şeyler koparabilmek için çabalayıp duruyor.

Uluslararası burjuvazi devrim ve ulusal kurtuluş hareketlerini bastırmak sözkonusu oluduğunda kendi içindeki her tür ayrılığı bir yana bırakarak birleşiyor. Bu koşullarda, tek tek ülkelerdeki proletarya ve emekçi kitlelerin uluslararası sermayeye karşı birliği ve ortak mücadelesi büyük bir önem taşımaktadır.

Uluslararası proletaryanın birliğini sağlarken, proleter sosyalist devrimci hareketlerle ulusal kurtuluş için verilen devrimci mücadeleleri emperyalizme karşı tek bir cephede birleştirmeliyiz.

2) İç Durum: Japon emperyalist burjuvazisi, içinde bulunduğu aşırı üretim bunalımını aşmak ve yeni pazarlar kazanmak için "sanayinin yapısal değişimi" siyasetine sarılıyor. Bu siyaset, elbette, işçilerin ve emekçilerin daha yoğun sömürüsünü amaçlıyor.

Ülkede sömürüyü, uluslararası alanda da emperyalist saldırganlığını artırmak için Japon burjuvazisi, devlet aygıtının militaristleştirilmesi ve saldırgan bir savaş için hazırlık yapıyor. Daha "modern" ve daha ezici bir devlet aygıtı yaratmak için çalışıyor.

II-Modern revizyonizme karşı mücadele: Dünya devriminin bir parçası olan Japon devriminin başarıya ulaşması için emperyalizme karşı verilen mücadele yalnızca modern revizyonizme karşı mücadeleyle birleştirilirse zafer kazanabilir.

III- Devlet Aygıtının militaristleştirilmesine ve Saldırgan Savaş Hazırlıklarına Karşı Mücadelenin Değerlendirilmesi: Japonya'da sınıf mücadelesinin getirdiği en acil görev, devlet aygıtının militarleştirilmesine ve savaş hazırlıklarına karşı mücadeledir." Kararın bu bölümünde, bugüne dek bu doğrultuda sürdürülen mücadele değerlendirilmekte, bu mücadeleden dersler çıkarılmakta, ve daha da geliştirilmesi için görevler saptanmaktadır.

Devlet aygıtının militaristleşmesine ve savaş hazırlıklarına karşı Japonya Komünist Partisi (Sol) önderliğinde birçok militan kitle eylemleri düzenleniyor.

Polonya emperyalizmin pençesinde

Polonya Sovyet sosyal-emperyalizminin nüfuz alanı içinde olmasına karşın batılı emperyalist ülkeler de bu ülke içindeki etkilerini giderek artırmaktadırlar. Bugün Polonya'nın batılı emperyalist ülkelere olan borcu 30 milyar doları aşmaktadır. ABD, Almanya ve İtalya, Polonya üzerindeki etki sahibi batılı ülkelerin başında gelmektedir. Bu emperyalist güçler tıpkı 1968'de Çekoslovakya'da yaptıkları gibi, Polonya üzerindeki etkilerini kullanarak, onu Sovyet nüfuz alanından koparmak istemektedirler.

Ancak Polonya ekonomisi hâlâ çok büyük ölçüde sosyal-emperyalistlere bağımlıdır. Örneğin, Polonya'nın şu anda içinde bulunduğu büyük ekonomik bunalımı daha da derinleştiren enerji bunalımı Polonya'nın bu alanda da tümüyle Sovyetlere bağımlılığından doğmaktadır. Sovyetlerin enerji hammadde fiyatlarını görülmemiş düzeyde artırması Polonya ekonomisini çok kötü bir duruma sokmuştur.

Polonya 'da ekonomik bunalım derinleşiyor

Polonya'da iktidardaki revizyonist Gierek kliği kapitalist inşayı hızlandırmak üzere sürekli yeni önlemlere başvuruyor.

1971'de yapılan 5 Yıllık Plan, yatırımların yılda % 18.4 oranında artırılarak ekonominin modernleştirilmesini öngörüyordu. Ama yalnızca kâr getiren işletmeler modernize edildi ve sanayinin büyük kesimlerine, özellikle tüketim alanına yatırım yapılmadı. Bunun sonucu olarak da günlük temel tüketim maddelerine olan ihtiyaç karşılanamıyor.

Revizyonist Polonya İşçi Partisi bu yılın temmuz ayında yapılan Merkez Komitesi Genel Toplantısında, 30 bini aşkın küçük ve orta büyüklükteki işletmeyi merkezi planlamanın dışında bırakmaya karar verdi. Ayrıca Ticaret Bakanı Kolinov bu yıl içinde 10 bin özel atölyenin kurulmasının planlandığını açıkladı.

Ve kısa bir süre önce Gierek Partisi Merkez Komitesi 16. Genel Toplantısında "paranın değerini yükseltecek" yeni reformları hayata geçirmeyi kararlaştırdı. Bu, emekçilerin ihtiyaç duydukları malların fiyatlarının artırılması, rasyonelleştirmeye uygun olarak işletmelerde yeni ücretlendirme sistemlerinin uygulamaya sokulması anlamına gelmektedir. Son aylarda sayısız grevin ortaya çıkmasına yol açan nedenlerden biri de budur.

Son dönemlerde artan hoşnutsuzluğun diğer bir nedeni de sosyal güvenlik yasalarında yapılan değişikliklerdir. Örneğin emeklilik kesintilerinin yükseltilmesi özellikle küçük köylülerin yoğun tepkisine neden olmuştur.

Polonya'da tarım sektöründeki bunalım da hissedilir bir biçimde artmaktadır. Özellikle kentlilerin et ihtiyacını karşılama konusunda yetersizlik başgöstermektedir. Varşova'daki kasapların önündeki uzun kuyruklar alışılagelmiş bir tabloyu oluşturmaktadır. Etin kalitesi kötü, seçim yapma olanağı ise çok kısıtlıdır.

Gierek polisi kırsal alanlardaki süt üretimi boykutunu ve işletmelerdeki grevleri zorla bastırmaya çalışırken, işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri ekonomide yeni kapitalist reformlar, dörtnala kalkan enflasyon ve işsizlik karşısında yaşam koşullarının daha da kötüleşmesini engellemek için yoğun bir mücadele vermektedir.

Varşova'daki bir kasabın önünde kuyruk.

Arnavutluk'un 35. Kurtuluş yıldönümü törenlerine

TGKB Delegasyonu da katıldı

Tiran Radyosu ve Arnavutluk Telgraf Ajansının bildirdiğine göre Türkiye Genç Koministler Birliği'nin (TGKB) bir delegasyonu, Arnavutluk Emekçi Gençlik Birliği'nin davetlisi olarak Arnavutluk'un kurtuluşunun ve halk devriminin zaferinnin 35. yıldönümü kutlamalarında hazır bulundu.

TGKB delegasyonu, Arnavutluk'a varışında AEGB Merkez Komitesi Sekreteri ve üyesi yoldaşlar tarafından karşılandı.

TGKB delegasyonu Arnavutluk'da bulunduğu sürece 35. yıldönümü kutlamalarının yanı sıra, ülkenin çeşitli illerini, fabrikaları, kooperatifleri, kültürel kurumları, müzeleri vb. gezdi.

Delegasyon "Sosyalizmin İnşasının Sorunları" konulu ulusal konferansın üç gün süren çalışmalarının bir bölümünde, "Bugünkü Arnavutluk" sergisinde, Mehmet Şehu, Ramiz Alia yoldaşların ve diğer bazı parti ve devlet yöneticilerinin AEP-MK ve Bakanlar Kurulu adına verdiği kabulde, Başbakan Mehmet Şehu'nun verdiği ve Enver Hoca, Ramiz Alia, Hacı Leşhi ve diğer parti ve devlet yöneticisi yoldaşların hazır bulunduğu konferansta, "Ulusal Figüratif Sanatlar" sergisinin açılışında, devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunda, 29 Kasım günü yapılan muhteşem törende, aynı akşam verilen ve Enver Hoca, Ramiz Alia, Müslim Peza, Hacı Leşhi ve diğer parti ve devlet yöneticilerinin hazır bulunduğu yemekte vb. hazır bulundu.

TGKB delegasyonunu Arnavutluk'ta bulunduğu sürece, Tiran, Dürres, Lejya, İşkodra, Elbasan, Kruja gibi bellibaşlı büyük illeri gezdi. Milli Kurtuluş Müzesini, şimdi AEGB ismini taşıyan Arnavutluk Kominist Gençlik Örgütü'nün kurulduğu evi (ev şimdi müzedir ve 'Gençlik Evi' ismini taşımaktadır) Milli Kurtuluş Savaşı sırasında şehit düşen AKP (Şimdi AEP) MK üyesi, AKGÖ (Şimdi AEGB) Siyasi Sekreteri, halk kahramanı Kemal Stefa Müzesi'ni (Kemal Stefa'nın doğduğu ev) "Enver Hoca Oto Traktör Kombinasını, "Partinin Çeliği" Metalurju Kombinasını, yıkıntıları tamamen yok edilmiş deprem bölgelerini, Piyonerler Sarayını vb. ziyaret etti.

Tiran Radyosunun bildirdiğine göre delegasyon bu arada AEGB-MK yetkilileriyle çeşitli görüşmeler yaptı. Bu görüşmelerde karşılıklı bilgi ve deney alış-verişi yapıldı. Delegasyon ayrıca AEP Merkez Komitesi yetkilileriyle de bir görüşme yaptı. Gerek AEP Merkez Komitesi yetkilileri, gerekse AEGB-Merkez Komitesi yetkilileriyle yapılan görüşmelerde tam bir görüş birliğine varıldı. Gerek partiyle gerekse gençlik örgütüyle yapılan görüşmelerde, Marksist-Leninist temeldeki ilişkilerin ve birliğin daha da geliştirilip pekiştirilmesi karşılıklı olarak vurgulandı.

---

5 kıta'dan

ÇİN

PEKİN'DE "DEMOKRASİ DUVARI" KALDIRILDI

Uzun yıllardan beri Pekin'de "Xian" alanında bulunan ve demokrasi duvarı olarak adlandırılan afiş panosu Çin Komünist Partisi'nin emriyle kaldırıldı. Son yıllarda özellikle Çin önderliğini yeren yazıların yer aldığı pano, bir gecede Pekin belediye işçileri tarafından indirildi. "Demokrasi Duvarı"nın kaldırılmadığını, yalnızca yer değiştirdiğini açıklayan Çin Komünist Partisi Pekin Belediye Komitesi, yeni "demokrasi duvarının" kentin dışında bir parkta yer alacağını açıkladı. Kent dışındaki parkta yer alacak duvara, yazı asan herkes semtin yetkili kurumuna adını soyadını ve adresini vereceği, aksi takdirde "izinsiz yazı" astıkları için haklarında soruşturma yapılacağı belirtildi.

"Çin önderliği" bir yandan tüm emperyalistlerle bağlarını pekiştirirken, diğer yandan da son örneğinde görüldüğü gibi, ülke içinde de demokratik hak ve özgürlükleri yok etmeye çalışıyor.

İSRAİL

FİLİSTİNLİLERİN DİRENİŞİ KARŞISINDA BESSAM SHAKA SALIVERİLDİ

Bir ay önce "Filistin Kurtuluş Örgütü'nün eylemlerini öydüğü" gerekçesiyle İsrail askeri makamları tarafından görevden alınan ve sınır dışı edileceği bildirilen Nablus kenti Belediye Başkanı salıverildi. Bunun üzerine Filistinli emekçiler, genel grevlerini başarıyla sona erdirdiler. Bessam Shaka'yı desteklemek üzere istifa eden diğer Filistinli belediye başkanları istifalarını geri alırken, Filistin halkı Nablus Belediye Başkanını karşılamak üzere düzenlediği gösterileri güçlü birer anti-siyonist eyleme dönüştürdü.

NİKARAGUA

NİKARAGUA HALKI "ULUSAL MUHAFIZLAR"DAN HESAP SORUYOR

Nikaragua halkının zaferinden önce, Nikaragua'yı emekçi kitleler için gerçek bir cehenneme çeviren diktatör Somoza'nın "ulusal muhafızları" yargılanmaya başlıyor. Somoza'nın ABD'ye kaçmasından sonra, "ulusal muhafızların" yüksek rütbeli subaylarının çoğunun, ülkedeki yabancı büyükelçiliklere sığınmalarına karşın, "ulusal muhafızlar" Nikaragua halkının elinden kurtulamadılar. Somoza döneminde işledikleri cinayetlerden, düzenledikleri kitle katliamlarından dolayı 7500 "ulusal muhafız"ın özel olarak kurulan 9 mahkemede yargılanacakları resmen açıklandı. Mahkemenin savcılığına ise "ulusal muhafızlarla" göğüs göğüse çarpışmış olan eski bir kadın Sandinista gerillası getirildi.

İran örneğinden sonra, Nikaragua'nın da bir kez daha kanıtladığı gibi halk düşmanları asla cezasız kalmıyor.

ULUSLARARASI KOMÜNİST HAREKET VE TÜRKİYE

Tiran Radyosu

Tiran Radyosu, 9 Aralık 1979 tarihli 1. Türkçe yayınında Türkiye Devrimci Kominist Partisi-İnşa Örgütü'nün, Arnavutluk'un kurtuluşunun ve halk devriminin zaferinin 35. yıldönümü dolayısıyla Arnavutluk Emek Partisi Merkez Komitesi'ne gönderdiği mesajı yayınlamıştır.

Arbejderen

Danimarka KP/ML merkezi yayın organı Arbejderen gazetesi, 21 Kasım 1979 tarihli sayısında, Türkiye'de sınıf mücadelesinden sözeden bir yazı yayınlamıştır.

Yazıda, Adana'da, İstanbul'da, Ankara'da TDKP-İÖ önderliğinde gerçekleştirilen barikat çatışmaları, anti-faşist gösteriler anlatılmaktadır.

La Forge

Fransa Kominist İşçi Partisi merkezi yayın organı La Forge gazetesi 15-30 Kasım tarihli sayısında, TDKP-İÖ Yurt Dışı Bürosu'ndan bir temsilciyle yaptığı görüşmeden bir bölüm yayınladı. Devamının daha sonraki sayılarda yayınlanacağı belirtilen görüşmenin ilk bölümünde, TDKP-İÖ (Yurt Dışı Bürosu) temsilcisi gazetenin "Türkiye'deki durum ve örgütünüzün amacı" sorusunu yanıtlarken Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısını, sınıfların mevzilenmesini, devrimin aşamalarını ve Türkiye'nin içinde bulunduğu devrim aşamasının Ulusal De- [illegible] Devrimi olduğunu belirttikten son- [illegible] revizyonist akımlara [illegible] ve ülkenin içinde bulunduğu ağır ekonomik ve siyasal bunalımda koministlere düşen görevleri vurguluyor.

INTERVIEW DU "PARTI COMMUNISTE REVOLUTIONNAIRE DE TURQUIE ORGANISATION DE CONSTRUCTION (TDKP-IÖ)

Fortsat kamp mod undtagelsestilstand

CHANGING OF HORSES IN THE GOVERNMENTAL TEAM WILL NOT SAVE THE TURKISH REACTIONARY RULING CLASSES

People's Canada Daily News

Kanada KP/ML yayın organı People's Canada Daily News gazetesi, 18 Ekim 1979 tarihli sayısında, TDKP-İÖ'nün Seçimleri Boykot taktiğinden söz eden bir yazı yayınlamıştır. Türkiye'deki siyasal duruma ilişkin olarak bilgi veren PCDN, TDKP-İÖ'nün Seçimleri Boykot çağrısından bölümlere yer vermiştir.

Yazı şöyle sona eriyor: "Bu seçimler egemen sınıfların içinde bulundukları siyasal bunalıma bir çözüm getirmemiştir, tersine bu bunalım giderek derinleşecektir; Türkiye proletaryası ve Partisi önderliğindeki kitle eylemleri gelişecek ve güçlenecektir."

100.DOĞUM YILINDA
STALİN
Yaşasın Marksizm-Leninizm

⑰

Burjuvazinin 35 yıllık yalanı

Stalin Türkiye'den toprak talep etti mi?

"Politikamız bütün ülkelerle barış ve ticaret ilişkileri kurma politikasıdır... bu politikayı bütün gücümüzle ve tüm kaynaklarımızla sürdüreceğiz.Tek bir karış yabancı toprak istemiyoruz.Ama kendi topraklarımızın tek bir karışını da kimseye vermeyiz."

J.V.STALİN

"Sovyetler Birliği'nin dış politikası açık ve berraktır:

...

"2- Sovyetler Birliği ile ortak sınırları bulunan bütün komşu ülkelerle barışçı, yakın ve dostça ilişkilerden yanayız.Bizim tutumumuz budur ve bu ülkeler Sovyetler Birliği ile bu ilişkileri sürdürdükleri sürece,ve Sovyet devletinin bütünlüğünü ve dokunulmazlığını dolaylı ya da dolaysız bir biçimde çiğnemeye kalkışmadıkları sürece bu tutumumuza bağlı kalacağız."

J.V.STALİN

Dünya tarihinin son elli yılında dünya gericiliğinin anti-komünizmi çoğu kez anti-Stalinizmle birlikte gelişti.Burjuvazi bu dönem boyunca Stalin'i karalamanın komünizmi karalama ile aynı anlama geleceği düşüncesiyle hareket etti.Bu nedenle Stalin aleyhtarı gerici kampanyalar her dönemde burjuvazinin komünizme duyduğu düşmanlığının bir göstergesi ve komünizmle mücadelesinin bir aracı oldu.

Bu olgu Türkiye için dünyanın herhangi bir ülkesinden çok daha fazla geçerlidir.Özellikle 2. Dünya Savaşı'nın ardından Türkiye gericiliği bu silahı çok daha sık ve çok daha yoğun bir biçimde kullanmaya yönelmiştir. Stalin'in "despotizmi",Stalin'in "siyasi cinayetleri",Stalin'in "diktatörlüğü" doğrudan doğruya komünizmi karalamanın bir aracı haline getirildi. Bütün bu yalan ve demagojiler Sovyet rejimini, dünyanın bu ilk sosyalist toplumsal sistemini karalamak için icat edildi.Batılı emperyalist ülkelerin gizli servislerinin bu konulardaki propaganda malzemeleri ilk müşterilerini her zaman Türkiye'den buldu.

STALİN'İN TOPRAK VE ÜS TALEBİ

2.Dünya Savaşı'nın ardından Stalin'in Türkiye'den toprak talep ettiği yalanı Türkiye burjuvazisinin anti-komünizm kampanyaları içinde her zaman baş sırayı tuttu. 2.Dünya Savaşı'nın hemen ardından,1945 yılının haziran ayında ortaya atılan bu yalan o dönemden beri komünizme karşı girişilen her Haçlı Seferinde yeniden ısıtılıp piyasaya sürüldü.

Aşağı yukarı 35 yıl önce, bu yalan ilk kez ortaya atıldığında Türkiye gericiliği yalanın tutup tutmayacağını kendisi de bilmiyordu. Bu nedenle ilk günlerde kendi yalanına kendisi de sıkıca sarılamadı. Ama yıllar geçtikçe ve bu sahtekarlığa karşı mücadele edilmedikçe, devletin resmi tarihi bütün ülke halkının bilincini bu demagoji ile yıkadı. Giderek ülkenin aydınları,sözümona demokratları ve hatta devrimcileri bile burjuvazinin bu yalanına inanır oldular. Cumhuriyetin resmi tarihini reddederek onu yeniden yazmaya kalkışan incelemeciler bile bu yalanı yine kitaplarının baş köşesine koydular : "Türkiye NATO'ya girmişti, çünkü Sovyet tehdidi vardı!","Türkiye Amerika'nın kucağına oturmuştu, çünkü Stalin Türkiye'den toprak ve üs talep etmişti."

Bir çok yazar, hiçbir araştırma ve incelemeye gerek görmeden bu iddiayı "Allah kelamı" gibi kabul ediyor ve 2.Dünya Savaşının ertesindeki tüm gelişimleri bu temelin üzerine oturtuyordu. Örneğin, komünist diye hem soruşturma ve baskılarına uğramış, hem de sivil faşist örgütlerin saldırılarıyla karşı karşıya kalmış bulunan Zekeriya Sertel "Hatırladıklarım" adıyla yayınladığı siyasal anılarında tıpkı diğerleri gibi Stalin'in Türkiye'den toprak talebinden söz etmekte ve şöyle devam etmektedir:"Sovyetlere karşı bir desteğe ihtiyaç vardı.İşte bu durum Türkiye'yi Amerika'nın kucağına attı."

Zekeriya Sertel tek örnek değildir.Doğan Avcıoğlu da Türkiye'nin Düzeni adlı kitabında 1945 yılından sonraki gelişmeleri 12 Mart'ın balyozcusu Erim'in anılarına dayanarak tümüyle bu demagojik iddia üzerine oturtmaktadır: "Moskova, Haziran 1945'de,Mart'ta uzatmayı reddettiği Dostluk Anlaşmasını yenilemek için Boğazlar'da üs ve Doğu'da toprak istekleri olduğunu belli edecektir... Türk hükümeti...Stalin'in Boğazlar'dan üs istediğini, Doğu sınırında değişiklikler ileri sürdüğünü gördü." Avcıoğlu Nihat Erim'den yaptığı bu alıntıyı kendisi de desteklemiş ve aynı sayfada şunları yazmıştır:"Türkiye.. direnmiş ve Stalin isteklerini silah yoluyla gerçekleştirme yoluna gitmemiştir."

Örnekleri uzatmak olanaklıdır.İsmail Cem "Türkiye'nin Geri Kalmışlığının Tarihi"nde bu yalanı Haluk Ülman ve Prof. Mehmet Gönlübol'un incelemelerine dayanarak da baştan kabul etmektedir.

TARİH NE DİYOR?

Türkiye gericiliğinin Stalin'in Türkiye'den toprak ve üs talep ettiğine dair yalanı hiçbir resmi veya gayri-resmi belgeyle desteklenmiyor.Bu konudaki tek kaynak Feridun Cemal Erkin adlı ünlü Amerikan yanlısı Dışişleri Genel Sekreteri'nin anılarıdır. Ancak Türkiye burjuvazisi bu masalın hem ülke içnde hem de ülke dışında komuoyu bulabilmesi için bütün yalan makinelerini,fısıltı gazetelerini harekete geçirmiştir.Bu dönemden sonra ise bu masalın nasıl ortaya çıktığı,nedenleri vb. şeylerde tartışılmadı.

Resmi tarihe göre Sovyet taleplerinin geçmişi 1945 yılının mart ayına kadar gitmektedir.Bu tarihte, Sovyetler Birliği 1925'de imzalanan ve süresi dolmak üzere bulunan Sovyetler Birliği ile Türkiye arasındaki 20 yıl süreli Dostluk Anlaşmasını uzatmayacağını Türkiye'ye bildirmiştir. Sovyetler Birliği,bu anlaşmayı yenilemeyi reddetmekle tümüyle haklıdır. Çünkü, birincisi, anlaşma zaten 1930'lardan beri yalnızca kağıt üzerindedir. Türkiye bu dönem içinde hiçbir zaman bağını koparmadığı emperyalistlerle yeniden ilişkilerini güçlendirmiş, özellikle 1939'da İngiltere ile imzaladığı anlaşma sonucu Sovyetlerle yapılan Dostluk Anlaşmasının hiçbir hükmü kalmamıştır.

Üstelik,Türkiye 2. Dünya Savaşı sırasında açıktan Alman yanlısı bir tutum almış,dönemin Başbakanı Saraçoğlu,savaş sırasında Almanların tüm isteklerini yerine getirmiştir.Türkiye Alman faşistlerine savaş sanayiin de kullanılmak üzere bol miktarda maden, özellikle krom vermiş;Alman savaş gemilerinin Karadeniz'e çıkmasına izin verilmiş; hatta Ekim Devrimi'nden sonra Türkiye'ye kaçan bazı Kafkasyalı toprak ağaları örgütlendirilerek bizzat Saraçoğlu tarafından Sovyetler Birliği içinde karışıklık çıkarmakla görevlendirilmişler dir. Her şey bundan ibaret de değildir. Berlin'i alan Sovyet orduları Alman Dışişleri Bakanlığı arşivlerinde Saraçoğlu hükümeti ile Alman faşistleri arasında bilinenlerden çok daha fazla sayıda gizli anlaşma ve tutanak bulmuşlardır. İşte Mart 1945'de Sovyetler Birliği'nin anlaşmayı yenilememesi bu gelişimin sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Ancak yine de Sovyetler Birliği Türkiye'ye bundan sonra da dostluk ve işbirliği önerisinde bulunmuş ve birçok kez yeni görüşmelerin başlaması için ısrarlı olmuştur.

İşte Türkiye gericiliğinin Stalin'in Türkiye'den toprak talep ettiğine ilişkin iddiaları Sovyetlerin Mart 1945'deki bu tutumuna dayanmaktadır. Ama burjuvazi bu yalanı Stalin'in Başbakanı Molotov'la Türkiye'nin o dönemdeki Moskovo Büyükelçisi Selim Sarper'in aynı yılın 7 Haziran günü yaptıkları görüşmeden sonra piyasaya çıkarmıştır.Ancak bu iddiayı destekleyen ne resmi bir Sovyet notası ne de başka bir belge bulunmaktadır. Üstelik haziran ayı başında gerçekleşen bu görüşmeden sonra ay sonuna kadar Sarper böyle bir iddia konusunda ne Türk hükümetini ne de çok içli dışlı oldukları İngiliz ve Amerikan Dışişleri Bakanlığını haberdar etmiştir.Türkiye Dışişleri Bakanlığı yetkilileri şimdi olduğu gibi o dönemde de emperyalist ülkelerin gizli servisleri ile dışişleri görevlileriyle içiçedir. Örneğin, mart ayında Sovyetlerin Dostluk Anlaşmasını yenilemeyeceğini birkaç saat sonra Amerika'nın Moskova Büyükelçisine aktaran Sarper böyle bir konuda haziran ayı ortalarına hatta sonuna dek Amerikalı ağababasına bilgi vermektedir.

Bu masal ilk kez haziran ayının ortasında Başbakan Saraçoğlu'nun Amerikan Büyükelçisi Wilson ile yaptığı görüşmede ortaya atılıyor.Ancak bu görüşmede de yalan yeterince somut bir biçimde ortaya konmamıştır.Saraçoğlu,Büyükelçiye yalnızca Sovyetlerin belirli görüşler ileri sürdüğünü söylemiştir.Amerikan Dışişleri Bakanlığı tarafından yayınlanan bu belgelerde Sovyetler Birliği'nin hangi belirli görüşleri ileri sürdüğü konusunda da bir açıklık yoktur. Bütün bunlardan anlaşılan başta hükümet olmak üzere Türkiye gericiliğinin henüz Stalin'in Türkiye'den toprak talebine ilişkin masalı yeterince savunamadığını veya bu yalanı ortaya atmak için kendisinde cesaret bulamadığını göstermektedir.

Molotov-Sarper görüşmesinden tam bir ay sonra, Washington'da Türkiye'nin Amerika Büyükelçisi Ragıp Baydur ile ABD Dışişleri Bakan Vekili Grew arasındaki görüşmede bile Türkiye Büyükelçisi Grew"un somut sorusu üzerine dahi Sovyetler Birliği'nin toprak talep ettiği konusunda açık ve berrak bir yanıt verememiyor.Bunlar da bizzat Baydur'un anılarında ve ABD Dışişleri Bakanlığının açıklanan arşivlerinde yer alıyor. Oysa yukarda da belirttiğimiz gibi Türkiye burjuvazisi Sovyet taleplerinin 7 Haziran'daki Molotov-Sarper görüşmesinde formüle edildiğini iddia etmiştir.

Her şey açıkça ortadadır: Sovyetler Birliği'nin Türkiye'den toprak ve üs istediği masalı Ankara'da,özellikle de Dışişleri Bakanlığında geliştiriliyor. Bu masalın baş mimarlarından biri de dönemin Dışişleri Bakanlığı Genel Sekreteri Feridun Cemal Erkin'dir.

BİR AMERİKAN USAĞI: FERİDUN CEMAL ERKİN

Stalin'in Türkiye'den toprak ve askeri üs istediği yolundaki masalı destekleyen tek bir belge olmadığını belirtmiştik. Oysa olayların gelişimi içinde bu iddiayı resmi tarihin içine sokanlar ve bu resmi tarihi hiçbir biçimde incelemeden kitaplarının içine koyan araştırmacılar Sovyet taleplerinin bir nota ile Türk hükümetine verildiğini de belirtmektedirler. Ancak ne Türkiye Dışişleri belgeleri içinde,ne hükümetin veya bakanlıkların kendi aralarındaki yazışmalar da ve ne de emperyalist ülkelerin istihbarat servislerinde veya dışişleri bakanlıklarında bu konuda tek bir kanıtlayıcı belge bulunmamaktadır.Ortada yalnızca dönemin Dışişleri Bakanlığı Genel Sekreteri olan Feridun Cemal Erkin'in anıları vardır. 7 Haziran 1945'da Molotov'la görüşmeyi gerçekleştiren ve sözde Sovyetlerin toprak ve üs taleplerine muhatap olan dönemin Moskova Büyükelçisi Selim Sarper bile azgın bir anti-komünist ve anti-Stalinist olmasına karşın yaşamının başka hiçbir döneminde böyle bir Sovyet talebiyle karşı karşıya kaldığını iddia etmemiştir.

Stalin'in Türkiye üzerindeki "saldırgan" planlarından söz eden Feridun Cemal Erkin bütün yaşamı boyunca emperyalizme uşaklık etmiş,kendi kaderini emperyalizmin kaderiyle bir görmüş, dolayısıyla Türkiye'nin geleceğinin de emperyalizmin zincirleri içinde olacağını düşünmüş tipik bir Osmanlı diplomatıdır. Savaş öncesinde küçük bir dışişleri memuru olan Erkin burjuvaziye ve emperyalizme hizmetleri sonucu kısa sürede , savaşın hemen ertesinde Dışişleri Bakanlığı Genel Sekreterliği görevine getirilmiş ve 1960 ihtilaline kadar birçok hükümet değişikliğine karşın dışişleri bakanlığının en önemli yerlerinde görev yapmıştır.60 ihtilalinden sonra Dışişleri Bakanlığı görevine getirilen Erkin daha sonra kurulan İnönü hükümetlerinde de bu görevde kalmıştır.

Onun emperyalizme, özellikle de Amerikan emperyalizmine karşı duyduğu kölece hayranlığı anlatmak için kendi sözlerinin dışında pek fazla bir şey eklemeye gerek yoktur. 1968 yılında yayınladığı "Türk-Sovyet İlişkileri ve Boğazlar Meselesi" adlı kitabından yapılan şu birkaç alıntı Erkin'in kişiliğini anlatmak için yeterlidir : "Türkiye'nin Atlantik Paktı'na (NATO) girmesi ile büyük bir tasa ve meşguliyetten kurtulmuş oldum.", "yeniden başlayan sıkıntılı ve hayati yarışmada Türkiye ancak kaderini Amerika ve Büyük Britanya'ya bağlamak suretiyle selamete kavuşabilirdi" "Şecaat ve yiğitliğe karşı insiyaki saygı gösteren duygulu ve cömert Amerikan milleti...(Türk-HK) milletinin hakiki çehresini sezmeye başlıyordu."

Türkiye'nin kaderini Amerikan emperyalizminin kucağında gören bu uşak ruhlu dışişleri görevlisi yine kitabında bu amacını hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak bir biçimde açıklamaktadır:"...Türk diplomasisine düşen görev, Amerika Birleşik Devletleri'ni ve Büyük Britanya'yı, Sovyet hükümetinin ihtilafa yönelen tehlikeli yürüyüşünde durdurmaya elverişli bir tutum almak zaruretine ikna etmek için uygun fırsatı kollamak,bulmak ve gerekirse yaratmak idi." (abç) Stalin'in Türkiye'den toprak talep ettiğine dair masal düşünüldüğünde, Erkin'in diğerleri ile birlikte nasıl bir uygun fırsat kolladığı,bulduğu ve hatta yarattığı daha iyi anlaşılmaktadır.

YALANI YALANLAYAN BİR BAŞKA KANIT

Stalin'in Türkiye'den toprak talep ettiği masa-

Devamı sayfa 6'da

GENEL DAĞITIM
YURT-DA
Çıkıyor

yıldız yayınevi

J.V. Stalin

MARKSİZM
VE
DİL

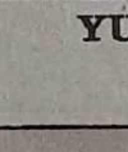

Devrime adanmış bir yaşam 1879 -1953 ⑯

(61) J.V.Stalin 2.Dünya Savaşı'nın ardından, savaş sırasında feshedilmiş bulunan 3.Enternasyonal yerine dünya komünist ve işçi partileri arasındaki ilişkileri güçlendirmek amacıyla Kominform'un (Komünist Enfermasyon Bürosu) kuruluşuna önderlik etti. 1947 yılının eylül ayında toplanan uluslararası konferans bu büronun kurulması kararını aldı.Stalin aynı dönemde uluslararası işçi hareketi saflarında görülmeye başlanan revizyonist eğilimlere karşı da savaş açtı. Bu eğilim kendini emperyalizme,özellikle de Amerikan emperyalizmine karşı teslimiyet ve uluslararası komünist hareketin birliğine [illegible] ve bu birliği parçalamaya yönelik çabalar biçiminde boy veriyordu.Bu revizyonist sapma kendini en açık biçimde Yugoslav Titocu önderlikte gösterdi.Stalin Titocu revizyonizme karşı sonuna dek mücadele etti.1948 haziranında Yugoslav "komünistler" Birliği Enformasyon Bürosu'ndan ihraç edildi.

(62) Stalin yaşamının son yıllarında teorik alanda da önemli çalışmalar yaptı.Partinin ideoloji ve kültür cephesinde faaliyetinin güçlendirilmesi amacıyla bir dizi önlem aldı. Bu dönemde çeşitli sanat yapıtları konusunda eleştiriler yazdı. Stalin 1950 başlarında dilbilim konusunda Sovyetler Birliği'nde ortaya çıkan doğmatik görüşleri de eleştirdi,dilin kökeni gelişme yasası vb. konulara açıklık getirdi. Daha sonra "Dilbilimde Marksizm Üzerine" adıyla derlenen yazıları yalnızca dil konusuna getirdiği açıklık nedeniyle değil, felsefi konulara yaklaşımı bakımından da büyük bir önem taşırlar. Stalin bu yazılarında altyapı - üstyapı ilişkisini incelemiş ve doğmatizmi eleştirmiştir.Stalin'in teorik alanda yaptığı son çalışma 1951-52 yıllarında kaleme aldığı çeşitli makalelerden oluşan "SSCB de Sosyalizmin Ekonomik Sorunları" adlı yapıtıdır. Stalin bu yazılarında sosyalizmin ekonomi-politiğini incelemiş ve Sovyetler Birliği'nde sosyalist ekonominin inşa çabalarının 30 yılı aşkın deneylerini de toplayarak Marksizmin hazinesine değerli bir katkı yapmıştır.

(63) 5-14 Ekim 1952 tarihinde SBKP(B)'nin 19. Parti Kongresi toplandı. Kongre 2.Dünya Savaşı sırasında ve savaştan sonra ekonomik başarıların sonuçlarını ortaya çıkardı ve yeni dönemin görevlerini tespit etti. Stalin 19.Kongre çalışmalarına fiilen katıldı ve kapanış konuşmasını yaptı. Kongre'de 45 komünist ve işçi partisinin temsilcileri bulunuyordu. Stalin konuşmasında esas olarak bu kardeş partilere ve onların delegasyonlarına seslendi,onları bekleyen görevlerden söz etti. 14 Ekim günü Kongre'nin kapanışı sırasında yapılan bu konuşma Stalin'in topluluk önünde yaptığı son konuşma oldu. Sağlık durumu bir daha yorucu çalışmalara izin vermeyecek ve hatta ayağa kalkamayacak kadar bozulmuştu.

(64) 5 Mart 1953 günü dünya proletaryası büyük önderi Stalin'i yitirdi. 73 yıllık yaşamının 50 yıldan fazlasını dünya komünizminin zaferi için mücadeleye adayan bu büyük insan ardında dev bir yapıt,büyük bir teorik hazine,devrimci proletarya için yüce bir mücadele örneği bıraktı.

TKP'nin burjuva devlet savunuculuğu

Gelişen devrimci mücadele koşullarında her türlü gericilikle birlikte TKP'nin de hızlı bir şekilde tecrit olmaya başlaması, onun kendi içindeki çelişkileri derinleştirdi ve TKP'nin Londra ve Berlin kanatları arasında devrim mücadelesini bastırma ve yozlaştırma konusunda görüş ayrılıkları ortaya çıktı.

Düne kadar İ.Bilen takımıyla tam bir fikir birliği içinde Marksizm-Leninizme ve devrimci demokratik halk hareketine saldıran Londra takımı, bu durum karşısında TKP'nin daha da tecrit olmasını engellemek ve onun karşı-devrimci fonksiyonlarını yerine getirmesini sağlayabilmek amacıyla daha "ince" yöntemlerin kullanılmasını, Marksizm-Leninizmin daha üstü kapalı olarak revizyona tabi tutulmasını; örneğin keskin devrimcilik edebiyatı yapılmasını (tabii Londra'dan ya da Berlin'den) Stalin'e sözde sahip çıkıyormuş gibi görünmeyi, birtakım Marksist-Leninist formülasyonların özlerinin boşaltılarak sık sık tekrarlanmasını vb. öneriyor.

Bu doğrultuda bu kanat, TKP programında yer alan ve burjuva devletin muhafaza edilmesi ve sözde demokratlaştırılmasına ilişkin pasajlara da sahte itirazlar yönelterek bu bölümlerin daha usturuplu bir şekilde yeniden kaleme alınmasını savunuyor.

Revizyonist TKP'nin Londra kanadının başını çeken R.Yörükoğlu'nun İngiltere'de yayınladığı "Üçüncü Proğram ve Görevlerimiz" başlıklı broşürde, devlet meselesine ilişkin olarak TKP programı, devleti sınıflar üstü bir olgu olarak ele almak, proletarya önderliğindeki demokratik devrimle mevcut devlet cihazının parçalanmasını öngörmemek, "parlamenter yoldan devrim" hayalleri yaymak, mevcut orduyu parçalayıp yerine halk ordusunu kurmak meselesini gündeme getirmemek gibi noktalardan eleştiriliyor.

Bütün bunları okuyup da bazı ortayolcu akımların yaptığı gibi acaba bunlar ıslah-ı nefs edip, revizyonizmden vazmı geçiyorlar diye düşünmek, büyük bir yanılgıya düşmek ve kendini ve başkalarını boş hayallerle oyalamaktan başka bir anlama gelmez. Çünkü bunlar, TKP'nin savunduğu revizyonist tezlerin kaynağına, Kruşçev-Brejnev revizyonizmine söz söylemeye ve söyletmemeye özel bir önem gösteriyor, TKP'nin ve Sovyet revizyonistlerinin tüm günahlarını "İ.Bilen'in oportünist kliği"nin üzerine yıkıp TKP'yi ve Sovyet revizyonizmini "temize çıkarmaya" ve revizyonizmi daha ince, daha üstü örtülü, daha tehlikeli bir şekilde yaymaya teşebbüs ediyorlar. Kendi çaplarında, TKP'ye ve Sovyet revizyonizmine bunların karşı-devrimci, hain çizgilerine ve eylemlerine tepki duyan, ama bu revizyonizmin gerçek niteliğini ve tehlikesini tam olarak kavrayamamış birtakım devrimci-demokrat unsurlar ve onların etkisindeki kitleler nezdinde yeniden itibar kazandıracak ve ihanetlerini daha etkili bir biçimde gerçekleştirmelerini sağlayacak bir manevra tezgahlamaya çalışıyorlar.

Bu revizyonistlerin ikiyüzlü niteliğini kavramak için onlara şu soruyu sormak yeter. Meseleyi salt devlet konusuyla sınırlı olarak ele alacak olursak, yukarıda İ.Bilen kliğine mal etttiğiniz revizyonist görüşlerin içinde bizzat Sovyet revizyonistleri tarafından geliştirilmeyen tek bir tez var mıdır? Tek tek saymaya bile gerek yok, Sovyet revizyonistleri, "kapitalist olmayan yol"dan, "parlamenter yol"a, "bütün halkın devleti"nden, burjuva devletin ele geçirilerek "demokratlaştırılmasına" kadar, tüm bu konularda İ.Bilen gibilerine ilham veren binlerce sayfalık makale, broşür vb. malzeme yayınlamışlardır. O halde, İ.Bilen kliğine veryansın edildiği halde İ.Bilen'in "fikir babası" Kruşçev-Brejnev takımına, onların revizyonist, sosyal-emperyalist Sovyetler Birliği'ne ve bu revizyonizmin Türkiye şubesi olan TKP'ye neden sadakat yeminleri ediliyor? Hem de, İ.Bilen ve Sovyet revizyonistleri arasındaki bağ o kadar kör gözlerin bile göreceği kadar açık ve somut olarak ortada durduğu halde...

Bunun tek bir sebebi vardır, Londra kanadı eskiden neyse yine odur; yalnızca işçi sınıfının ve halkın saflarına revizyonizmin bölücülük zehirini akıtabilmek için kendince daha etkili olarak gördüğü birtakım yöntemler kullanmaya çalışıyor, sahtekarca demagoji yapıyor.

Ama ülkemiz işçi sınıfı ve halkının böylesi "harıçten gazellere" karnı toktur; ayrıca Sovyet revizyonistleri ve TKP'nin kaşarlanmış kadroları da, böylesi "ince" yöntemlerle boşuna uğraşıp zaman harcamaktan çoktan vazgeçmişlerdir.

Bu, meselenin bir yanı, bir diğer yanı ise Londra kanadınının tezgahlamaya çalıştığı manevranın, TKP içinde bazı teorik sorunların tartışılmasını gündeme getirmesi ve böylece "merkez" kanadını, TKP programını ve onun açık revizyonist muhtevasını savunmaya zorlamış olmasıdır. TKP, bu işi yapmaya çalışırken, revizyonist yüzünü iyice sergiliyor.

Bilindiği gibi TKP, programında büyük burjuvazinin henüz devlete egemen olamadığı ama onu "ele geçirme süreci içinde" olduğu, ordunun değil de "militarist kliğin tepesini tutanların yerli ve yabancı tekelci çevrelerle finans oligarşisiyle bağlan"dığı, sözde burjuva devlet mekanizmasının, daha önce değil, ama "sosyalist bir devrim sonucunda" yıkılacağı (!), o zamana kadar, TKP'nin "devlet mekanizmasının gericilerden temizlenmesi için" "savaşım vererek" "ileri demokratik düzeni" gerçekleştireceği bundan önce de "ileri demokratik düzene yolu açacak" demokratik dönüşümleri gerçekleştirecek bir hükümetin kurulması aşamasından geçileceği, bunun da, "parlamentoyu, gerici, işbirlikçi burjuvazinin, toprak beylerinin, militarist kliğin yararına işleyen bir araç olmaktan çıkarmak, onu, işçi sınıfının, halkın yararına işleyen bir araç haline getirmekle sağlanacağı ve böylece TKP'nin "orduyu emperyalistlerin, NATO'nun, işbirlikçilerin, militarist kliğin elinden kurtaracağı" ve "devrimi" böyle gerçekleştireceği savunulmaktadır.

Bu şu katılmamış revizyonist yavelerin, Londracılar tarafından, demagojik amaçlarla kenarından köşesinden eleştirilmesi üzerine, TKP'nin borazanı "Savaş Yolu" dergisinin 1 Kasım 1979 tarihli sayısında, "Burjuva Devlet Aygıtının Parçalanması" üzerine bir yazı yayınlandı.

TKP'li yazar, sözde bu yazıda, TKP'nin burjuva devlet aygıtının parçalanmasını savunduğunu kanıtlamaya çalışmış; ama bunu yaparken bile aslında böyle bir niyetleri olmadığının sayısız kanıtını veriyor.

Yazar, daha yazısının girişinde devletin yok olma sürecinden bahsederken revizyonist "bütün halkın devleti" tezini savunarak yakayı ele veriyor. Ancak burada "ufak" bir kıvırtma, ya da başka bir deyişle katkı yaparak, bu tezi yenilir yutulur hale getirmeye çalışıyor; ona göre, sosyalizmin inşasıyla, "sosyalist ülkelerde", "proletarya diktatörlüğü devleti bütün halkın devleti haline gelmiştir", ama bir yandan da sınıflar var olmaya devam ettiğinden, "bu anlamda proletaryanın ve onun partisinin (yazar Sovyet revizyonizminin, proletarya partisinin "bütün halkın partisi" haline geldiği yolundaki tezinin de üstünü örtmeye çalışıyor) diğer sınıf ve katmanlara komünizm kuruculuğu yolunda öncülük etmesinin gereği, yani proletarya diktatörlüğünün gereği olduğu yerde durmaktadır."

Yazar, kaş yapayım (yani revizyonizmin pisliğinin üzerini örteyim) derken, göz çıkartıyor. Ve revizyonistlerin, proletarya diktatörlüğünün gereğinin olduğu yerde durmakta olduğu koşullarda onu rafa kaldırarak, yerine "bütün halkın devleti" yaftası altında burjuva diktatörlüğünü geçirdiklerini itiraf ediyor. Çünkü revizyonist ağababaları, belki yüzlerce defa "bütün halkın devleti"nin proletarya diktatörlüğünün bir biçimi değil, onun aşılması yeni bir aşama, genel (sınıflar üstü) demokrasi olduğunu vurgulamışlardır. Ve Marksizm-Leninizm bize hangi devletin sınıfsal niteliği inkar edilerek, üzerine "bütün halkın" vb. yaftalar asılmışsa, onun bir burjuva devleti olduğunu öğretir. Çünkü çağımızda burjuva diktatörlüğü ya da proletarya diktatörlüğünden başka bir alternatif yoktur.

Yazar, daha sonra, sözde devlet konusunda "sağ revizyonistlerin" tezlerini eleştirmeye girişiyor ve itiraflarına şöyle devam ediyor: "Gerçekten de işçi sınıfı partilerinin (bunu revizyonist, sosyal-faşist partiler diye okuyun) burjuva devlet kurumları içinde çalışmalarıyla önemli konumlar elde etmişlerdir (yani gerici-faşist diktatörlüklerin bir parçası haline gelmişlerdir) Ne var ki, bunlar burjuva devletinin karakterini değiştirmemiştir ve değiştiremez. (Çok doğru!)".

Yazar, daha sonra sözde sağ revizyonistlerin burjuva devlet aygıtını ele geçirme anlayışlarını eleştiriyor ve şunları yazıyor: "İşçi sınıfı 'hazır' burjuva aygıtını yalnızca ele geçirmekle yetinemez (abç)".

Marksizm-Leninizm bize, proletaryanın burjuva devletini ele geçirerek onu kendi amaçları doğrultusunda kullanamayacağını burjuva devletinin yapısının böyle bir kullanıma elverişli olmadığını, ancak onu parçalayıp dağıtabileceğini ve yerine yeni, kelimenin gerçek anlamıyla devlet olmayan bir aygıt yaratması gerektiğini öğretiyor. Revizyonist yazar ise, Marksizm-Leninizme küçük bir katkı yaparak sorunu başaşağı çeviriveriyor "işçi sınıfı yalnızca hazır burjuva devlet aygıtını ele geçirmekle yetinemez." Yani bu aygıtı ele geçirebilir, onu kendi amaçlarının doğrultusunda kullanabilir, ama bununla yetinemez! TKP'li yazar, revizyonist görüşlerini Marksizm-Leninizm ile telif edebilmek amacıyla sözde burjuva devletin parçalanmasının gereğini inkar etmiyor, ama onu çıkmaz ayın son çarşambasına kadar erteliyor ve bugün demokratik devrim aşamasında bulunduğumuz gerekçesiyle, gündeme burjuva devletin parlamenter yoldan (ileride şartlar olumlu olursa cuntasal darbe yoluyla da olabilir) ele geçirilmesini, "demokratikleştirilmesini" ve böylece "sosyalizme açılan ileri demokratik düzenin" gerçekleştirilmesini savunuyor. O, bu anlayışını şu sözlerle dile getiriyor: "Türkiye işçi sınıfının öncü gücünün (sahte TKP demek istiyor) programında, burjuva devlet aygıtının parçalanma süreci, devrimin ileri demokratik aşamasından itibaren somut bir şekilde konmuştur."

Oysa, Marksizm-Leninizmin klasiklerinin, çağımızda demokratik devrim aşamasındaki ülkeler için önerdiği devlet biçimi son derece açıktır. Bu, işçi sınıfı önderliğinde halkın devrimci şiddetiyle burjuva devlet aygıtının parçalanmasına dayanan ve özünde proletarya diktatörlüğüne denk düşen (onun özgül bir biçimi) Sovyetler esasına dayalı işçi ve köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğüdür. Bu diktatörlük aynı zamanda demokratik devrimin, kesintisiz olarak sosyalist devrime dönüşmesinin de garantisidir. Yani, burjuva devlet aygıtının parçalanması, ileride sosyalist devrimin gerçekleşeceği bir zamana

Devamı Sayfa 6'da

Gericiliğin birleşmesinin yeni bir adımı: Revizyonist birlik

Revizyonizm faşizme hizmet sunmayı sürdürüyor-2

TKP, faşizme karşı "savaşım"dan çokça söz ediyor. Ama diğer yandan da bugün Türkiye'de faşist bir diktatörlüğün hüküm sürdüğünü inkar ediyor. Öyleyse onun "faşizme karşı" mücadelesi nasıl bir mücadeledir ve kimi hedef alıyor?

Bu sorunun cevabını, geçen sayımızda TKP'nin yayın organlarından yaptığımız aktarmalardan kolayca çıkarabiliriz. TKP'nin faşizmden anladığı ve faşist olarak nitelendirdiği güçlen yalnızca MHP ve onun ordu içindeki taraftarlarıdır. TKP, faşist diktatörlükten salt bu güçlerin yönetimindeki askeri ya da sivil bir hükümetin işbaşına gelmesini anlıyor. O, AP, MSP gibi bellibaşlı faşist- feodal partileri ise faşizmle uzlaşanlar ve faşizme karşı çıkanlar (başka bir deyişle MHP ile uzlaşanlar ve ona karşı çıkanlar) olarak ikiye ayırıyor. Demirel gibi "faşizmle uzlaşanlar"ı MHP'den el çekmeye ve "MHP ile işbirliğinden yana olmayan" AP ve MSP'li yurtsever anti-faşist "saylavları" ise "faşizmle işbirliği yapanlara" karşı çıkmaya ve onların kurduğu "faşizmin yolunu açan" hükümetlere güvensizlik oyu vererek "faşist tırmanışı engellemeye" çağırıyor.

Bütün bu şaklabanlığın altında yatan ise, bugün faşist diktatörlük biçiminde hüküm süren burjuva-feodal devlete karşı yönelen, onu sürekli zayıflatan, güçten düşüren halkın devrimci-demokratik mücadelesini saptırmak hedef şaşırtmak, reformculuk kanalına akıtmak ve anti-faşist mücadeleyi, sonucu parlamentodaki "saylavların" oylarıyla belirlenecek bir mücadele olarak göstermektedir. TKP gericilik hesabına yüklendiği fonksiyonu yerine getirebilmek için (burjuvazi TKP gibi sahte komünist partilere, işçi sınıfının ve emekçi halkın komünizme, sosyalizme, devrime duyduğu sempatiyi ve eğilimi istismar etmek, yozlaştırmak ve kontrolü altına almak için ihtiyaç duyar) anti-faşist bir parti gibi görünmek zorundadır. Onun için o, faşizm adına birtakım hedefler göstermek ve bu hedeflere karşı bir "savaşım" önermek zorundadır. Aksi takdirde, onun "anti-faşistliği" bugün kandırdıklarını da kandıramazdı. TKP bugün anti-faşist mücadelenin hedefi olarak MHP'yi gösteriyor (ilerde gericilik, halkın devrimci-demokratik mücadelesi karşısında daha da köşeye sıkıştığında ve TKP devrim karşısında MHP ile bile açık işbirliğini gündeme koyduğunda, MHP'yi de "faşist saldırıları destekleyenler ve desteklemeyenler olarak ikiye ayırıp, hedefi MHP'nin bile sıkıştığında sahip çıkmaktan kolayca vazgeçtiği birtakım faşist teröristlere de indirgeyebiliyor) Bunun başlıca iki nedeni var: Birincisi MHP bugün geniş emekçi yığınların gözünde açığa çıkmış tecrit olmuş ve "faşizme karşıyım" diyen herkesin tepkisini üzerine çeken bir cinayet şebekesidir, ikincisi ise, MHP ülkemizde Amerikan emperyalizminin çıkarlarını en gözü kara şekilde savunan ve ona şu ya da bu nedenle karşı çıkan (ister devrimci komünist hareket ve diğer devrimci-demokrat hareketler gibi proletarya ve halk açısından, isterse TKP vb. revizyonistler gibi Sovyet sosyal-emperyalizminin çıkarları ve egemen sınıfların farklı kesimleri açısından) herkese, bu arada TKP'ye de saldıran bir partidir. Bu yüzden reformistler ve revizyonistler bir yandan gericilik içindeki çeşitli çıkar çelişmelerinden kaynaklanan çelişmeleri nedeniyle MHP'ye karşı mücadele etmekte (bu "mücadele" hiçbir zaman devrimci-demokratik bir mücadele niteliği taşımamıştır) ama diğer yandan yükselen devrim dalgası karşısında tüm gericiler birbirine sarılmak, işbirliği yapmak zorunda kaldıklarında (ki bugün gelişen durum budur) ona açıkça ya da üstü kapalı bir şekilde el uzatmakta, onu kurtarmaya ve karşı-devrimci fonksiyonunu yerine getirmesine çalışmaktadırlar. Nitekim TKP'nin bugün anti-faşist mücadelenin hedefini salt MHP ile sınırlarken yaptığı da budur. O, biliyor ki, MHP'nin gerçekten dağıtılması ve yok edilmesi ancak, onu yaşatan, besleyen ve palazlandıran kaynaklara, komprador-feodal düzene, faşist-feodal devlete ve onların ardındaki her türden emperyalizme karşı yönelen devrimci bir mücadeleyle mümkündür. TKP, bu mücadeleyi sekteye uğratarak, sabote ederek ve yozlaştırarak, ne kadar anti-MHP demagojiyi yaparsa yapsın, aslında MHP'yi ve onu besleyen mevcut düzeni yaşatmaya çalışıyor. Tüm gericiler gibi, onun da menfaati buradadır.

O, geçmişte de aynı anlayışla MHP'nin hükümete katılmasına yol açan MC hükümetlerine karşı "mücadele" önermiş, faşizme karşı mücadeleyi MC'ye (daha doğrusu MS'nin "faşist kanadına") karşı reformcu parlamentarist mücadeleyle sınırlamıştı. Bu mücadelenin ne sonuç verdiğini herkes gördü. MC hükümeti işbaşından çekildi ve yerine "anti-faşist" olarak gösterilmeye çalışılan CHP reformist hükümeti kuruldu. Ama ne "faşizmin tırmanışı" durdu, ne MHP bundan bir zarar gördü, ne de emekçi halk yığınları bir yarar... Faşist diktatörlük ve komprador-feodal düzen, halkı ezmeye daha da şiddetlenen bir biçimde devam etti. Reformist hükümet emperyalistlerin ve egemen sınıfların dayattığı tedbirleri, halkı aldatarak bir çırpıda gerçekleştirdi, krizin yüklerini artan bir biçimde halkın omuzlarına yıkmaya devam etti, sıkıyönetim ilan ederek faşist diktatörlüğün militarist güçlerini daha fazla devreye soktu, sivil faşist cinayet çetelerine ve onları örgütleyip yöneten MİT, MHP, Kontr-gerilla gibi beyaz terör örgütlerine dokunmadı; tek kelimeyle TKP'nin ve onun izleyicilerini toparlamalarına ve bugün kendileri için daha müsait şartlarda yeniden hükümeti kurmalarına yol açtı.

Bu TKP hesabına, bazılarının göstermeye çalıştığı gibi basit bir hata, ya da sağ bir yanılgı mıydı? Hayır. Bu TKP'nin ve efendisi Sovyet sosyal-emperyalistlerinin bilinçli bir şekilde izledikleri ve mevcut düzeni korumayı ve pekiştirmeyi amaçlayan sosyal-faşist bir politikanın uygulanmasından ve sonuçlarının alınmasından başka bir şey değildi.

TKP, dün oynadığı oyunu bugün yeniden oynamaya çalışıyor. Yine "faşizme karşı mücadele" adına sözde anti-MHP reformcu platformlar öneriyor, işçi sınıfını ve halkı bölüp, parçalayarak faşizme karşı mücadeleden alakoymak, aldatmak ve pasifize etmek istiyor. Ama bugün onun karşısında her zamankinden daha büyük ve güçlü bir engel var: Devrimci komünist hareket ve onun gerçek devrimci-demokratları, işçi sınıfını ve emekçi halk yığınlarını giderek daha fazla etrafında birleştirip, mücadeleye sevkettiği gerçek anti-faşist, devrimci demokratik mücadele platformu.

TKP'yi çılgına çeviren ve onun "UDC"sinin sınırlarını AP'nin ve MSP'nin "yurtsever", "anti-faşist" kanatlarına kadar genişletmesine, başka bir deyişle gericilikle daha açık bir biçimde birleşmesine yol açan da budur. Devrimci komünist partisinin önderliğinde gelişen bu mücadele sosyal-faşist TKP ve sosyal-emperyalist efendileri de dahil olmak üzere tüm gericiliği ve faşizmi ülkemizden söküp atacak, işçi ve köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğünü ve giderek gerçek sosyalizmi kuracaktır.

TKP'NİN "ANTİ-FAŞİST" MÜCADELE ALANI: MEVCUT DÜZENİN KURUMLARI VE PARLAMENTO

TKP, emekçi yığınların mücadelesini sürekli mevcut düzenin yasal sınırları ve özellikle parlamentoyla sınırlı tutmaya çalışıyor. Geçen sayımızda örneklerini yayınladığımız gibi TKP'nin Politika ve Savaş Yolu gibi borazanları ve onun güdümünde hareket eden birtakım sözde "kitle örgütleri" durmadan yayınladıkları yazı ve bildirilerle, halkı "faşizmin yolunu açan hükümete karşı", "yasal haklarını savunmaya" ve meclisteki yurtsever "saylavları"da ister AP'li, ister MSP'li, isterse CHP'li olsun, oylarıyla faşist hükümeti devirmeye çağırıyorlar. Bütün bunlar faşizm yanlısı iğrenç bir demagojidir.

Bugün kitleler faşizmin bütün saldırılarına rağmen birtakım demokratik hakları fiilen kullanabiliyorlarsa, bu onlara bu haklar yasalarla bahşedildiğinden değil, yasalara rağmen onların sınırları aşılarak mücadeleyle kazanıldığındandır. Burjuva demokrasisinin hüküm sürdüğü bazı kapitalist ülkelerde, burjuvazi bir kısım siyasi özgürlükleri kağıt üzerinde kalsa ve bir aldatmacadan öteye gitmese de tanımak zorunda kalmıştır. Komünistler, devrimciler, demokratlar bu ülkelerde, belirli dönemlerde devrimin gelişmesine hizmet ettiği süreçe gericiliğin ve faşizmin saldırıları karşısında taktik olarak burjuva demokrasisini savunmak ve halkı yasal haklarını savunmaya çağırabilirler. Revizyonistlerin demagojisinin aksine ülkemizde böyle bir durum da sözkonusu değildir. Bugün Türkiye'de burjuva demokrasisi değil, azgın bir faşizm hüküm sürmektedir. Faşist-diktatörlüğün Hitler'in ve Mussolini'nin ceza kanunlarından aşırılmış yasalar dört bir yandan halkın elini kolunu bağlamaya çalışıyor. Bu şartlarda halkı faşizme karşı yasalar çerçevesi içinde direnmeye çağırmak, ona direnmemeyi öğütlemekle birdir; ki TKP de bunu sağlamaya çalışıyor. Hem de, devrimci mücadelenin yükseldiği ve faşist diktatörlüğün yasalarının halkın gözünde saygınlığını iyice yitirdiği şartlarda.

TKP, faşist diktatörlüğün asma yaprağı olan parlamentoyu burjuva demokratik bir kurum ve burjuvazinin ve revizyonistlerin klasikleşmiş demagojisine başvurarak, bu kurumu da "işlerin kararlaştırıldığı yer" olarak göstermeye çalışıyor. Böylece faşizmin ilerlemesi ya da gerilemesi, birtakım faşist, feodal ve reformist "saylavlar"ın mecliste kullandığı oyun rengine bağlı bir olay oluyor! TKP yığınlara da, "yasalar çerçevesinde direnerek" "yurtsever" (gerici-faşist diye okuyunuz) "saylavlar"ı etkileyerek, onların oyunun rengini tayin etmek görevini veriyor.

TKP'nin içinde bulunduğumuz dönemde, parlamentoda kendi adıyla temsil edilmediği halde (ancak sosyal-emperyalist efendilerinin çengel attığı birtakım CHP'li milletvekillerini kullanıyor, ya da daha doğrusu gerici amaçları doğrultusunda iki taraf da birbirini kullanıyor) parlamenter mücadeleye ve parlamentonun savunulmasına böyle önem vermesi ve sürekli onu ön plana çıkarması tesadüf değildir.

Günümüzde yükselen devrimci mücadele koşullarında her geçen gün daha geniş halk yığınları faşist diktatörlüğün parlamentosundan, seçim güldürüsünden ve her türden gerici, düzen yanlısı partiden yüz çeviriyor, devrime yöneliyor. Bu durum, son ara seçimlerde gericiliğin her türlü aracı kullanarak gerçekleştirdiği çok yönlü azgın saldırı ve demagojiye rağmen devrimci komünist hareketin ve diğer bir devrimci-demokrat akımın attığı "seçimleri boykot" sloganının geniş yığınları etkilemesiyle de kanıtlanmıştır. Bu seçimlerde, seçime katılma oranı cumhuriyet tarihinin gördüğü en alt seviyeye (% 55'e) düştü ve bu durum gericiliği telaşlandırıyor. Daha seçim öncesinde tüm faşistler, revizyonistler ve reformistler elbirliğiyle parlamentoyu işlerin çözülebileceği tek yer olarak göstermekte ve halkı kime hangi partiye oy verirse versin oy kullanmaya çağırmakta birleşmişlerdi. Elbette TKP de bu konuda üzerine düşeni yapmaktan geri durmadı ve durmuyor.

TKP'NİN "ANTİ-FAŞİST SAVAŞIMI"NIN TEMEL MÜTTEFİKİ: CHP REFORMİZMİ

TKP'nin böylesi bir "anti-faşist savaşım" esnasında CHP'den daha iyi bir müttefik bulamayacağı açıktır. Çünkü Marksist-Leninist teorinin gösterdiği ve sosyal pratiğin her gün doğruladığı gibi, reformizm faşizmin en büyük destekçisidir. CHP'yi ve TKP'yi gericiliği tümüyle birleştiren korku ve amaç aynıdır: Devrim korkusu ve düzenin istikrarını ve devamını sağlama amacı. Bunun için TKP sürekli CHP'yi destekliyor ve onun tecritini önlemeye çalışıyor. CHP tecrit oldukça ve yüzü açığa çıktıkça da, durmadan onun içinde bir "sol" kanat icat ederek, bu durumu mazur göstermeye çalışıyor. Peki, TKP'nin tanımıyla CHP'nin bu "ilerici, demokrat, anti-emperyalist, anti-faşist, antekel sol kanadı" bu sıfatları hak edecek hangi "savaşımı" vermiş ve CHP reformizminin halk düşmanı, faşizm yanlısı tüm girişimlerine mecliste kayıtsız şartsız destek olmaktan başka ne yapmıştır? Bir de yaptıkları CHP içinde mevki kapmak için kulislerde "ilerici" geçinmek ve bunun yanı sıra arada bir Rusya seyahati yaparak, TKP'nin düzenlediği resmi geçitlerde boy göstermektir. Ki bu da TKP'nin demokrasi ölçüsü oluyor. Gerçekte böyle "komünist"e, böyle "demokrat" çok bile! Halkımızın deyişiyle "tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş"!

TKP'NİN "ANTİ-FAŞİST SAVAŞIMININ" GERÇEK HEDEFİ: DEVRİMCİ KOMÜNİST HAREKET VE DEVRİMCİ-DEMOKRAT AKIMLAR

Bu arada TKP ile düşman kardeşi TİKP'nin anti-faşist mücadele anlayışları arasındaki benzerliğe de dikkat çekmek gerekiyor. Bu iki revizyonist grup, anti-faşist mücadeleyi hedefinden saptırmak için aynı yöntemleri kullanıyor. TİKP de aynı TKP gibi ülkemizde faşist diktatörlüğün bir devlet biçimi olarak hüküm sürdüğünü inkar ediyor, faşizme karşı mücadeleyi MHP'ye ve onun doğrudan katıldığı hükümetlere karşı mücadeleye indirgiyor, mevcut düzeni ve faşizmin parlamentosunu kutsuyor, MHP'ye karşı mücadelenin yasal ve parlamenter bir mücadele olmasını öneriyor, böylece MHP'ye en büyük yardımı yapıyor. O da AP'li, MSP li faşist-feodal ve CHP'li reformist parlamenterlerle sözde anti-MHP bir cephe kurmaya ve faşizmin tırmanışını "yurtsever" parlamenterlerin MHP'ye vereceği kırmızı oylarla engellemeye çalışıyor.

Bu iki ihanet akımı, farklı sosyal-emperyalist devletlerin ajanları durumunda olduklarından ve egemen sınıfların farklı kesimlerinin çıkarlarını savunduklarından, birbirleriyle aralarında derin çelişmeler de var, ama bu durum onların devrime karşı aynı platformda ve aynı gerici, faşist yöntemlerin kullanılmasında birleşmesini engellemiyor. Böylece birbirlerini doğru olarak faşist diye nitelendirdikleri halde, nasıl izledikleri "anti-faşist" (!) politikayla faşist diktatörlüğün ve onun MHP, MİT, Kontr-gerilla gibi terör örgütlerinin varlığını sürdürmesini kolaylaştırıyorlarsa aynı şekilde TKP'nin TİKP'ye, TİKP'nin de TKP'ye karşı izlenmesini önerdiği " anti-faşist " mücadele, gerçekte tüm gericilikle birlikte devrimin tehdidi karşısında birbirlerini yaşatmanın zeminini hazırlıyor.

Bu iki düşman kardeşin birleştiği bir diğer nokta da kuduz köpeğin sudan korktuğu gibi korktukları devrimci komünist hareketi karalayabilmek amacıyla onu birinin "Maocu faşist", diğerinin ise "Rus uşağı" olarak göstermeye çalışması ve onun tüm faaliyetine tıpkı diğer faşistler gibi her türlü yöntemle saldırmakta ve faşist diktatörlüğün resmi kurumlarına ihbar etmekte yarışmalarıdır. Onların "anti-faşist" (!) mücadelelerinin bir yönü de budur. Ve bu durum, onların gerçek anti-faşist mücadeleden ve komünizmden ne kadar korktuklarının ve nefret ettiklerinin açık bir göstergesidir.

TKP'nin izlediği ihanet çizgisi ve bu çizginin sonuçları revizyonizmin ve reformizmin etkisinden bir türlü kurtulamayan birtakım uzlaşmacı, ortayolcu grupları artık uyarmalıdır. TKP'den ve onu güden Sovyet sosyal-emperyalistlerinden el çekilip, onlara karşı mücadele edilmeden bugün ne devrimci olmak mümkündür, ne de demokrat. CHP ile TKP ile ve benzeri revizyonist-reformist akımlarla "omuz omuza" faşizme karşı mücadele etmeye kalkışanların ve bu doğrultuda gerçek devrimci demokrasi cephesini parçalamaya ve dağıtmaya çalışanların eninde sonunda kendilerinin de faşizme karşı mücadelenin önünde engel haline gelmeleri kaçınılmazdır. TKP, gırtlağına kadar içine gömüldüğü gericiliğin ve faşizmin bataklığında yalnız bırakılmalı ve işçi sınıfı ve halktan tecrit edilmelidir.

Maraş katliamından bugüne

Faşist diktatörlüğün yarı-askeri terör örgütlerinden birini oluşturan MHP, Maraş'ı kana bulamak, yüzlerce emekçiyi katletmek,900'ün üzerinde işyeri ve evi yağmalayıp yakmakla yetinmedi. MİT, Kontr-gerilla gibi resmi gizli açık faşist kurumlarla birlikte ve ETKO,TİT, ÜGD gibi yan kuruluşlarını harekete geçirerek işçilere,emekçi ve devrimcilere yönelik saldırı ve katliamlarını sürdürdü. Maraş katliamından sonra geçen bir yıl içinde MHP'li katillerin saldırıları sonucu binlerce insan öldürüldü, evler yağmalandı,işçilerin çalıştıkları işyerleri, öğrencilerin okulları,yolcu taşıyan otobüsler, kahveler taranarak sıradan insanlar ve devrimciler katledildi.

MHP'nin cinayetlerini sıramalamaya kalksak binlerce insanın adını peş peşe dizmemiz gerekecek. Ama buna gerek bile yok. Bugüne kadar geçen süre içinde bizzat emekçi kitlelerin kendi gözleriyle gördükleri gerçek MHP'nin faşist diktatörlüğün bir cinayet yuvası olduğu, milyonlarca işçi ve emekçinin devrimci mücadelesini kana boğmak için emperyalistler ve egemen sınıflar tarafından en azılı halk düşmanlarının yönetiminde oluşturduğu, bütün katliam ve saldırılarını diktatörlüğün resmi faşist militarist kurumları ile koordineli bir biçimde gerçekleştirdiğidir.Bunun sayısız örneği vardır ve halk kitleleri bunu artık biliyor.

Maraş'ı kanlı Maraş yapan faşistler o günden bu yana cinayetlerini artan bir oranda devam ettirdiler. Pusularda, baskınlarda, ev ve dernek bombalamalarında birçok insan hayatını kaybetti. Biz birkaç örnek vermekle yetineceğiz.

MHP'li faşistler; gazeteci Abdi İpekçi, Prof Dr. Fikret Ünsal, Prof. Ümit Yaşar Doğanay, Prof. Cavit Orhan Tütengil'i katlettiler. Abdi İpekçi'nin katili M.Ali Ağca MHP ve Kontr-gerilla tarafından kaçırıldı. 24 Mart'ta Adana'da kahve taranarak bir emekçi öldürüldü, 7 kişi yaralandı. 16 Mayıs'ta Ankara Etlik-Piyangotepe'de MHP'li polislerin de katıldığı faşist katliamda 7 emekçi can verdi. 9 Mayıs'ta Eskişehir'de Kasım Yücel,10 Mayıs'ta Antep'te 4 emekçi öldürüldü,3 kişi de yaralandı. 12 Mayıs'ta Konya'da İsmail Köse, 13 Mayıs'ta İstanbul'da Kuştepe Lisesi Müdürü Doğan Erdoğan, 14 Mayıs'ta Nazan Sezgir, 15 Mayıs'ta Kayseri'de Alaattin Öztürk, Mecidiyeköy Lisesi Müdürü faşistlerce katledildi. Yine Uşak YDGD, Nazilli TÖB-DER, İstanbul-Bakırköy Halkevi, faşistler tarafından bombalandı. Bu bombalama sırasında 3 emekçi hayatını kaybetti. Birçok devrimci ağır bir biçimde yaralanarak sakat kaldı. Şavşat'ta sivil ve resmi faşistler birlikte 8 emekçiyi katlettiler. Manisa'da peş peşe provokasyonlarla 3 emekçi, Turgutlu'da 3 fırın işçisi, İstanbul-Bayrampaşa'da kahvede oturan 6 emekçiyi, Kayseri'de kahvede oturan 9 emekçi MHP'li faşist cinayet çetelerinin silahlı saldırıları sonucu katledildiler. İşte, örnekleri yüzleri,binleri bulan faşist saldırı ve katliamlardan sadece birkaç örnek.

Bugün MHP'li faşist katliamlar sürüyor. Daha yoğun ve daha sistemli olarak çizilen planlar Kontr-gerilla ile birlikte hayata geçiriliyor. Faşist Demirel hükümetinin işbaşına getirilmesiyle birlikte saldırıların dozu da artırıldı.Peş peşe işçiler ve emekçiler,devrimciler katlediliyor. Günlük ortalama ölü sayısı 10'un üzerinde.

Ve bütün bunlara karşı tek çıkar yol var:Birleşmek ve mücadele etmek.

Tarihte bu hafta

28 Aralık

Maraş'ı kana bulayan faşist katilleri unutmadık

Maraş halkı yüzlerce ölü vermesine karşın, faşist canilere teslim olmadı. Sokak, sokak, ev ev, beşikteki yavrusunu, ırzını namusunu,onurunu,karısını kızını,yaşama özgürlüğünü korumaya çalıştı.Maraş halkı yaşlısıyla, genciyle, kadını ve kızıyla faşist saldırganlara,ağzı salyalı canilere karşı yiğitçe direndi.

İşte Maraş'ı kana bulayan ağzı salyalı faşist köpeklerin bir sürüsü... Bugün de militarist güçlerle birlikte halka ve devrimcilere karşı saldırı ve katliamlarını sürdürüyorlar.Bütün faşist katil sürüleri ve gericilik, akıttığı kanda boğulacaktır.

Maraş katliamı son yıllarda Türkiye'yi bir ağ gibi saran faşist saldırı ve katliamlar zincirinin en kanlı halkasıdır.

İçinde bulunduğumuz dönemde Türkiye'de hızla kabaran devrim dalgası, tüm enerjisiyle ve giderek daha birleşik bir halde ona saldıran ve parçalamaya,dağıtmaya çalışan azgın bir karşı-devrim cephesine karşı sürdürülen dişe diş bir boğuşmayla birlikte ilerliyor. Gericilik yığınların mücadelesini bastırmak,devrimci akımları tecrit etmek ve dağıtmak amacıyla ordusuyla,polisiyle,jandarmasıyla,komandosuyla,sıkıyönetimiyle, MİT, Kontr-gerilla gibi devletin gizli terör örgütleri,MHP, ÜGD, TİT, ETKO gibi sivil cinayet şebekeleri ve bütün bunlar aracılığıyla yoğunlaştırılan azgın bir faşist terörle halka saldırıyor.Kitleleri aldatmayı uyuşturmayı,bölmeyi ve pasifize etmeyi amaçlayan ve devletin her türlü imkanından yararlanan faşist,dinci,reformist, revizyonist demagoji ise bu saldırının bir diğer yanı. Ama bütün bunlar yetmiyor. Burjuva-feodal düzenin kodamanları, siyasetçileri,ideologları durmadan daha sıkı bir yönetim,yeni yeni baskı ve zulüm yasaları,militarist güçlerin daha iyi örgütlenmesi,silahlandırılması daha fazla devreye sokulması ve sivil faşist terör örgütleriyle daha koordineli çalışması için çaba harcamak zorunda kalıyorlar.Katliamlar,işkenceler,zulüm,baskı bir çığ gibi büyüyor.

Gericilik,her geçen gün daha fazla ayağa kalkan yığınları yıldırmak, yeni yeni saldırıları için gerekçeler yaratmak istiyor.

İşte daha önce Sivas'ta, Malatya'da,Elazığ'da, Erzincan'da ve ülkenin diğer pek çok yerinde toplu katliam girişimleri bunun için yapıldı; 1 Mayıs 77 ve Maraş katliamları ve daha nice katliamlar bunun için gerçekleştirildi,gerçekleştiriliyor.

Maraş olayı,karşı-devrimin gelişen devrime dört bir koldan nasıl saldırdığının tipik bir örneğidir.

Devrimci mücadelenin hızla geliştiği Maraş'ta hazırlıkları çok daha önceden yapılan komplo iki öğretmenin faşistler tarafından öldürülmesiyle başladı. Proleter devrimciler ve halk şehitlerine sahip çıktı ve onlara büyük bir cenaze töreni düzenledi.Faşist diktatörlüğün törene katılan yığınlara saldırmak için en müsait koşulları yarattıktan,gerici bir filmin oynatıldığı bir sinemayı bombaladıktan,tören için toplanan halkın camilere saldırdığı gibi demagojik bir propagandayla ve Alevi-Sünni ayrımını körükleyerek faşist ve dinci fikirlerin etkisi altındaki birtakım insanları psikolojik olarak saldırı için hazırladıktan sonra, MHP, MİT, Kontr-gerilla , ETKO,TİT gibi faşist terör örgütleri polis ve jandarmanın kanatları altında saldırıyı başlattılar. Devrimci komünistler tarafından yönetilen kitle,topluca devrimcilerin güçlü olduğu mahallelere çekilerek,her türlü araçla direndi ve faşist saldırıyı püskürttü.Ama kuduran gericilik diş geçirebildiği herkese saldırmaktan geri durmadı.Faşizmin hedefi,yalnızca komünistler,devrimciler değil kendinden olmayan herkesdi. Böylece,özellikle şehrin faşistlerin etkin olduğu kesimlerinde yaşayan

Devamı sayfa 6'da

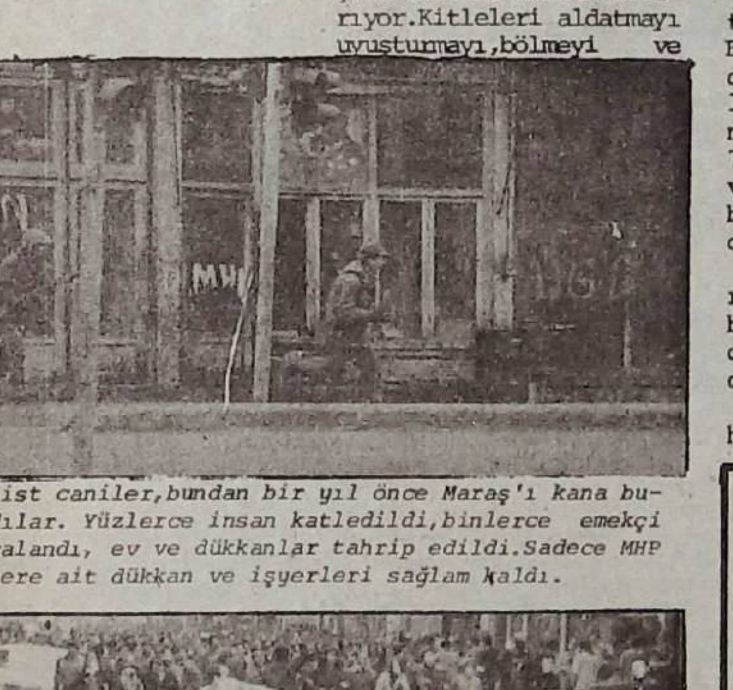

Faşist caniler,bundan bir yıl önce Maraş'ı kana buladılar. Yüzlerce insan katledildi,binlerce emekçi yaralandı, ev ve dükkanlar tahrip edildi.Sadece MHP 'lilere ait dükkan ve işyerleri sağlam kaldı.

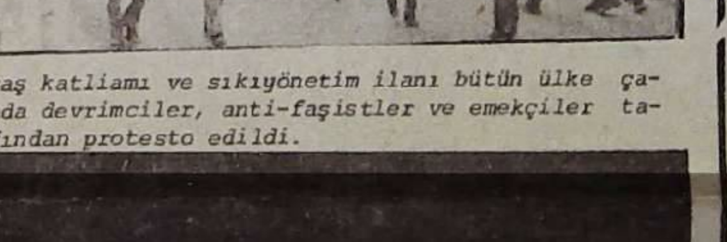

Maraş katliamı ve sıkıyönetim ilanı bütün ülke çapında devrimciler, anti-faşistler ve emekçiler tarafından protesto edildi.

Sıkıyönetim ve faşist cinayet odakları

CHP reformizmi,gericiliğin bir parçası olarak her zaman faşizmin halka karşı yürüttüğü saldırının en büyük destekçi olmuştur. Üstelik,o, bunları yaparken hep,halktan yana olduğunu,"solcu" olduğunu,ama "akıllı solcu" olduğunu,bunun için devrimcı kitlelerin aktif mücadelesiyle uğraşmak gibi "maceracı","akılsızca" işleri,"bir kaç çoluk-çocukdan oluşan sahte solcu"lara bıraktığını,kendisinin gericiliği,faşizmi devlete dayanarak ve devlet aracılığıyla yok edeceğini idda eder durur. Bu,adi bir demagojiden,aldatmacadan başka birşey değildir.

Bugün gericiliğin,faşizmin kalesi;ordusuyla, polisiyle,bürokrasisiyle,MİT ve Kontr-Gerillasıyla sıkıyönetimi,mahkemeleri,cezaevleri,işkencehaneleriyle bizzat devlet cihazının kendisi ve onun bugünkü biçimi olan faşist-diktatörlükten başkası değildir. Reformizmin,CHP'nin ve onun Ecevit gibi elebaşılarının yaptığı,kuzuyu kurda teslim ederek onun artıklarıyla karnını doyurabileceğini düşünen çakalın yaptığı işe benzer. Halk,kendisini kurdun ağzına atmaya çalışan böylesi çakallara karşı uyanık olmalıdır.

Nitekim CHP,sıkıyönetimi ilan ederken de,sözde bunun,eskilerinden farklı "demokratik" ve "güleryüzlü" bir sıkıyönetim olacağını ve sıkıyönetim aracılığıyla faşist terör odaklarını dağıtacağını iddia etmişti.

TKP,TİKP,TİP,TSİP gibi revizyonist, sosyal-faşist partiler de bu aldatmacanın etkili olması için ellerinden geleni yaptılar;hepsi devleti sınıflarüstü bir kurum gibi gösteremkte birleşerek sıkıyönetimin "otobüs gibi" bir araç olduğunu, direksiyonunu ne tarafa çevirirsen o tarafa gideceğini,bunun1a devrimcilerin ezilebileceği gibi karşı - devrimcilerin de ezilebileceğini iddia ettiler ve "CHP'nin sokoyönetimine destek olalım" çağrılarında bulundular.

Bazı orta-yolcu,uzlaşmacı akımlar da bu propagandanın etkisiyle,bir süre ne yapacaklarına karara veremediler ve bekle-gör politikası uyguladılar.

Devrimci Komünist hareket ise başından beri faşizmin saldırılarının niteliğini,onun devletle,faşist-diktatörlükle ilişkisini,reformizmin ve revizyonizmin işlevini apaçık ortaya koydu;halkı revizyonizmin ve reformizmin aldatmacalarına kanmamaya onların da dahil olduğu tüm gericiliğe karşı birleşmeye ve aktif olarak mücadele etmeye çağırdı.

Hayat,o günden bu güne devrimci komünist hareketin tespitlerini bir kez daha doğruladı.Sıkıyönetim ve onun bir parçasını teşkil ettiği devlet, faşist-diktatörlük,faşist terör odaklarını dağıtmak bir yana,binbir yolla gizli, açık onları kanatları altına aldı ve bu odakları gerçekten dağıtabilecek tek güç olan komünistlere,devrimcilere,işçi sınıfına ve halka azgınca saldırdı.

Bir örnek: CHP yardakçılarına göre sıkıyönetim sözde Maraş katliamı ve benzeri katliamları önlemek, faillerini cezalandırmak için ilan edilmişti. Oysa, bu davaya bakan sıkıyönetim mahkemesinin ilk yaptığı iş, katliamın düzenleyicilerinden M.Leblebicioğlu gibi elebaşları serbest bırakmak oldu. Faşist katiller sıkıyönetim altında da rahatça cinayetlerini işlemeye devam ettiler. Kazara tek-tük ele geçenler de İpekçi'nin katili M.A.Ağca gibi cezaevinden salıverildi.Oysa bugün nerede işçiler,köylüler, ezilen Kürt ulusu demokratik hakları için mücadeleye girişseler tankıyla, topuyla, dipçiğiyle, kurşunuyla sıkıyönetimi karşılarında buluyorlar.Askeri cezaevleri komünistler,demokratlar, yurtseverler,ilericilerle ağzına kadar dolu. Faşist katillerin katlettikleri ilericilerin cenazelerine katılanların üzerine bile sorgusuz, sualsiz kurşun yağdırılıyor.Tek kelimeyle gericilik sıkıyönetim aracılığıyla halka kudurmuş gibi saldırıyor.

İşte reformizmin ve revizyonizmin üstünü örtmeye,devrimci komünist hareketin ise en geniş yığınların göstermeye çalıştığı gerçek budur. Faşizme, katliamlara, baskıya ve zulme karşı mücadele, eğer işçi sınıfı ve onun devrimci komünist partisinin önderliğinde tüm emekçilerin,başta bütün kurumlarıyla devlet (faşist diktatörlük) olmak üzere tüm gericiliğe karşı mücadelesi değilse yenilgiye mahkum bir aldatmacadan başka bir şey değildir.

SIKIYÖNETİM DE SÖKMEDİ

Bütün revizyonist ve reformistler sıkıyönetimi destekler,ortayolcu, uzlaşmacı akımlar ise bocalarken devrimci komünist hareket ise ilk günden bu yana sıkıyönetimin devrimci halk hareketini kan ve terörle ezmek için egemen sınıflar tarafından uygulanmaya konulan faşist zulüm uygulaması olduğunu,egemen sınıfların sıkıyönetim altında işçi ve emekçilerin uzun mücadeleler sonucu söküp aldığı kısmi hak ve özgürlükleri tamamen yok etmek için reformist yöntemleri yeterli görmeyerek terör ve baskının dozunun artırılması demek olan sıkıyönetimi uygulamaya soktuğunu,buna karşı yapılması gerekenin güçleri birleştirerek mücadele etmek olduğunu ve kazanılmış mevzilerden bir adım bile geri atılmaması gerektiğini vurguladı ve "Sıkıyönetim de Sökmeyecek" şiarını yükseltti.

Gericilik sıkıyönetim zulmü ile tüm mücadeleyi kana boğmayı hesaplıyordu.Diktatörlük tüm sivil ve resmi faşist militarist güçlerini halk kitleleri üzerine sürerek bunu gerçekleştirmeye çalıştı. Ama hesap tutmadı. Gericiliğin tüm saldırılarına karşın mücadele devrimcilerin önderliğinde yükselmeye devam etti.

Devrimci komünistlerin "Sıkıyönetim de Sökmeyecek" şiarları hayat buldu.Hayat tespitlerimizi doğruladı.Devrimci komünistlerin önderliğinde kitle mücadeleleri her türlü saldırıya karşın gelişip yaygınlaştı. Sıkıyönetim sökmedi.Proleter devrimciler kitlelerin anti-faşist mücadelesinin merkezinde,bu hareketlerin en önünde sıkıyönetim zulmünün üzerine yürüdüler.

SIKIYÖNETİME KARŞI KİTLE GÖSTERİLERİ

Daha sıkıyönetim ilanının ilk gününde birçok yerde proleter devrimciler önderliğinde "sıkıyönetimi protesto eylemleri" düzenlendi.

Dersim'de 10 bin emekçi ve devrimci proleter devrimcilerin önderliğinde yasa dışı bir kitle gösterisiyle sıkıyönetim ilanını protesto etti. Okullarda iki gün boykot ilan edildi.Tüm işyerleri sıkıyönetimi protesto için kapatıldı.

İstanbul,Ankara,Konya, Antep ve daha birçok yerde devrimciler ve emekçiler "Sıkıyönetime Hayır" diye haykırdılar. Proleter devrimcilerin önderliğinde binlerce kişinin katıldığı kitle gösterileri düzenlendi. Eskişehir ve Ceyhan'da emekçiler sıkıyönetim zulmünü protesto için yürüdüler.

Sıkıyönetimli faşist saldırıların yoğunlaşmasıyla birlikte emekçi halk kitlelerinin sıkıyönetime ve faşist diktatörlüğe kini daha da arttı.21 Ocak günü proleter devrimciler önderliğinde İzmir'de binlerce kişi sıkıyönetimi protesto etti.Sıkıyönetimin YDGF'yi kapatması üzerine ülke çapında YDGF'nin kapatılmasını protesto gösterileri düzenlendi. Adana'da 21 Mart günü proleter devrimciler önderliğinde "Sıkıyönetime, Zam ve Zulüm Tedbirlerine Hayır" mitingi yapıldı.

MHP-ÜGD
KATİLSİN
DEVRİMCİ GENÇLİK

İstanbul: Seçimler öncesinde kitle gösterisi

I MAYIS EYLEMLERİ: SIKIYÖNETİMİN YASAK ZİNCİRİ KIRILIYOR

Faşist diktatörlüğün sıkıyönetim generalleri aracılığıyla halka hücuma geçtiği bu dönemde devrimci komünistler sıkıyönetim zincirlerini kırarak Ankara,Adana, Antep ve Dersim'de 1 Mayıs kutlamaları gerçekleştirdiler. Ankara'da 2500, Adana'da 1000'nin üzerinde işçi emekçi ve devrimci, generallerin tehditlerine aldırmayarak "Yaşasın 1 Mayıs, Yaşasın TDKP" diye haykırdılar.Proleter devrimci hareket önderliğinde ülke çapında 1 Mayıs kutlandı. Onbinlerce işçi emekçi ve devrimci mücadele alanlarını doldurdu.

5 Haziran'da Dersim'in Mazgirt ilçesinde proleter devrimci Hüseyin Sancar'ı anmak için biraraya gelen 1000'in üzerindeki devrimci ve emekçi sıkıyönetimin saldırısını püskürttü.Emekçiler "Kahrolsun Milli Zulüm", "Sıkıyönetim Kaldırılsın" sloganlarını haykırdılar. 14 Temmuz'da İstanbul 1 Mayıs Mahallesi halkı evlerini başlarına yıkmaya gelen sıkıyönetim birliklerine direndiler. Evlerini yıktırmadılar. Panzerli makinalı saldırılar sonuçsuz kaldı. Ankara Bademlidere halkı karakolu basarak sıkıyönetim ve polisin elinden devrimcileri aldılar. 11 Eylül günü Adana'da Prof.Ünsal'ın katledilmesini ve faşist saldırıları protesto için yasadışı bir gösteri düzenlendi.

İŞÇİ DİRENİŞLERİ

Sıkıyönetimin sökmediğinin en önemli kanıtlarından biri de yasadışı işçi direnişleri oldu İstanbul,Ankara,Adana,Antep ve daha birçok yerde işçiler faşist sıkıyönetim paşalarının tehditlerine karşın haklarını almak için direnişe geçtiler,grevler gerçekleştirdiler. İstanbul'da Çerkezköy Profilo, Kale Kilit,Cevizli Tekel Coca-Cola,Mensucat Santral işçileri sıkıyönetim birliklerinin saldırılarına yiğitçe direndiler.Adana'da BOSSA,Mensa,Çukobirlik,Çeytaş işçileri sıkıyönetim saldırılarına boyun eğmediler. İşçi sınıfının mücadelesi gelişip, yükselmeye,proleter devrimciler önderliğinde DSM lerde işçilerin biraraya gelip birleşme eğilimleri artmaya devam etti.Ankara da Belediye işçileri, çeşitli Bakanlıklarda çalışan emekçiler,genç işçiler sıkıyönetim saldırılarına direndiler.

KOMÜNİSTLERİN ÖNDERLİĞİNDE YENİ KİTLE GÖSTERİLERİ

29 Eylülde Adana işçi sınıfı ve emekçi halkı proleter devrimcilerin önderliğinde sıkıyönetim generalleri komutasındaki militarist güçlerin saldırılarına kararlıca karşı koydular.Faşist sıkıyönetim paşaları ne yapacaklarını şaşırdılar. Adana'da halk ve devrimciler barikat savaşı verdiler. Halkın devrimciler önderliğindeki kararlı direnişi karşısında faşist generaller kaçacak delik aradılar. O gün generaller faşist İran Şahı'nın generallerini hatırlamak zorunda kaldılar.

11 Ekim'de Ankara ve İstanbul'da komünistlerin önderliğinde yasadışı seçimleri boykot gösterileri düzenlendi. Ankara'da 2500'ün üzerinde emekci ve devrimci sıkıyönetim birlikleriyle sokak çatışmalarına girdi.sıkıyönetim birliklerinin barikatları aşıldı, caddeler "Kahrolsun Faşist -diktatörlük","Yaşasın TDKP"sloganları ile çınladı.

30 Ekim'de İstanbul Bayrampaşa'da faşist katliamı protesto için,13 Kasım'da Dersim'de sıkıyönetim saldırısını protesto için gösteriler düzenlendi. İstanbul'da Prof.Ümit Y.Doğanay ve Prof. Cavit Orhan Tütengil'in cenaze törenlerinde binlerce devrimci ve emekçi sıkıyönetim paşalarının komutasındaki faşist saldırıya kararlılıkla direndiler.

SIKIYÖNETİM DE SÖKMEDİ; SÖKMÜYOR

Egemen sınıfların sıkıyönetimli faşist zülmü de mücadelenin yükselmesini engelleyemedi. Tehditler ve saldırılar,milyonlarca emekçinin gücü karşısında erimeye mahkumdu ve böyle oldu. İşçiler,köylüler,öğretmenler,memurlar, öğrenciler boyun eğmediler mücadeleyi yükselttiler. Kürt halkının Kürt Komünistleri önderliğinde milli zulme ve sıkıyönetim terörüne karşı mücadelesi gelişti. Mücadelede proleter devrimciler birçok yoldaşlarını kaybettiler. Yüzlerce yoldaşımız yaralandı. Binlerce devrimci, zındanlara dolduruldu.Birçok proleter devrimci,işçi ve emekçi,devrimci demokrat işkence gördü. Ama hiçbir saldırı mücadelenin devrimci önderlik altında gelişmesini engelleyemedi.Devrim güç kazandı Saflaşmalar keskinleşti.Oportünistlerin,revizyonist vereformistlerin halkı faşizme boyun eğmeye çağıran,teslimiyet öneren propagandalarının halk düşmanı özü açığa çıktı. Sıkıyönetim egemen sınıfları istikrara kavuşturamadı, kavuşturamazdı. Sıkıyönetim de sökmedi,sökmüyor.

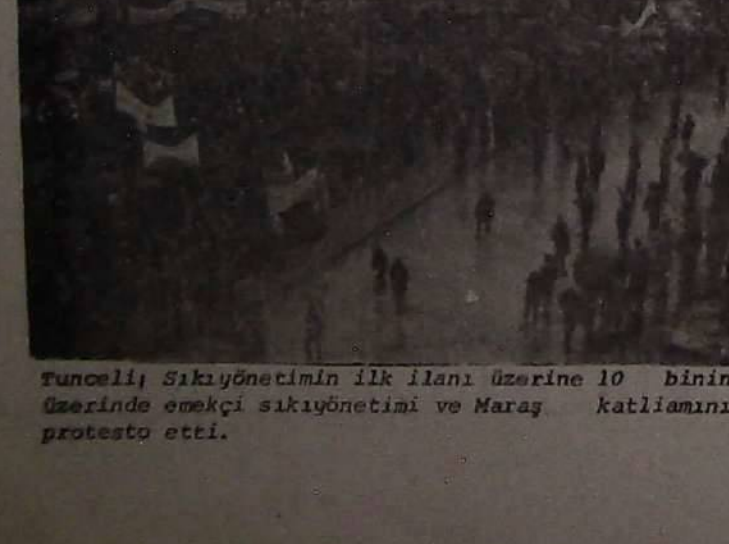

Tunceli; Sıkıyönetimin ilk ilanı üzerine 10 binin üzerinde emekçi sıkıyönetimi ve Maraş katliamını protesto etti.

Sıkıyönetim Mensucat İşçileri
Mücadelesini Durduramaz
HALKIN KURTULUŞU

İstanbul: Sıkıyönetim işçi direnişlerini durduramıyor.

STALİN

lının hemen yanı başında Boğazlar'da üs istediği yalanı da bulunmaktadır. Zaten "resmi yalana" göre ikisi de aynı dönemde talep edilmektedir. Bunun geçmişi de Mart 1945'e Molotov'un Türkiye Büyükelçisine 1925 tarihli 20 yıllık dostluk anlaşmasını yenilemeyeceğini bildirdiği görüşmeye kadar uzanıyor. Oysa o dönemde Türkiye ile Sovyetler Birliği arasındaki tüm ilişkilerden birinci dereceden bilgi sahibi olan ABD'nin Ankara Büyükelçisi Steinhardt, ABD Dışişleri Bakanlığına gönderdiği 26 Mart 1945 tarihli mesajında "Sovyet hükümetinin Türklerden toprak istemediğine inanıyorum" diyor. Bu belgede ABD Dışişleri arşivinin açıklanan bölümleri arasında yer alıyor.

Türkiye burjuvazisi Stalin'in Türkiye'den toprak ve üs talep ettiği konusunda birinci ağızdan suçlama yapma ve iddialarda bulunma konusunda hâlâ çekingen duruyor, bu yalanı doğrudan doğruya savunuyor. Bu nedenle zamanın en gerici yayın organlarından, savaş sırasında Hitler'i desteklemiş bulunan, savaşın ardından da ABD ve İngiliz emperyalistlerinin kucağına atlayan Cumhuriyet gazetesi 5 Aralık baskısında Fransız radyosunu kaynak göstererek Sovyetler Birliği'nin Türkiye'den yeniden üs talep ettiğini yazıyor.

Oysa Sovyetler Birliği, Boğazlar konusunda ilk sözü bu tarihlerden çok sonra, ağustos 1946'da ediyor ve 2.Dünya Savaşı sırasında Türkiye gericiliğinin açıktan Alman yanlısı bir tutum alarak Sovyetlerin güvenliğini tehlikeye atmasından dolayı Boğazların statüsünde daha hakça düzenlemeler yapılmasını istiyor.

Türkiye gericiliğinin Boğazlarda üsler konusundaki masallarını yalanlayan kanıtlar bunlardan da ibaret değil. 1939'da Sovyetlerle Almanya arasında geçici bir saldırmazlık anlaşması imzalandığı sıralarda Hitler'in temsilcisi Ribbentrop, Stalin'e, Almanya'nın Boğazlar ve İstanbul konusunda herhangi bir Sovyet talebini destekleyeceğini söylemiş, ancak yine resmi Alman belgelerine göre Stalin'den kesin bir "hayır" yanıtı almıştır. Aynı şekilde Tahran konferansı sırasında Churchil Stalin'e benzer bir öneride bulunmuş ve o da aynı yanıtı almıştır. Bunlar da Tahran, Yalta ve Potstam'da yapılan üçlü konferansların resmi tutanaklarında bulunmaktadır.

BİR KANIT DAHA: SOVYETLER BİRLİĞİ'NİN LOZAN VE MONTRÖ KONFERANSLARI SIRASINDAKİ TUTUMU

Lozan ve Montrö Konferansları sırasında Boğazların statüsünün tartışıldığı her yerde Sovyetler Birliği'nin bu konudaki tutumu gericiliğin icat ettiği masalı yalanlamaya yardım ediyor. Türkiye halkı kanı ve canı pahasına verdiği Kurtuluş Savaşına karşın Lozan'da Kemalist burjuvazi birçok ödünün yanı sıra Boğazlar'da Türkiye'nin egemenlik haklarından da emperyalistlere taviz veriyor. Oysa aynı konferansta Sovyetler Birliği Türk hükümetinden çok daha uzlaşmaz ve kesin bir biçimde Türkiye'nin Boğazlar üzerindeki tasarrufunu ve egemenliğini savunuyor.

Lozan'dan 13 yıl sonra Montrö'de de Türkiye'nin egemenlik, bağımsızlık ve güvenliğini ve Türkiye'nin Boğazlar üzerindeki hakkını destekleyen tek ülke Sovyetler Birliği oluyor. Sovyetler Birliği'nin emperyalistler karşısında Türkiye'nin haklarını koruma noktasında bu derece ödünsüz davranışı onu sık sık emperyalistlerin saldırılarıyla karşı karşıya bırakıyor. Ancak Türkiye gericiliği Montrö Konferansından yalnızca 9 yıl sonra Stalin ve Sovyetler Birliği'nin Türkiye'nin egemenliğini tehdit ettiğini ve Boğazlardan üs istediğini iddia edebiliyor.

Baş.ta.sa.3'de

TÜRKİYE BURJUVAZİSİ NEDEN BU YALANA GEREKSİNİM DUYDU?

Türkiye gericiliği Stalin'in Türkiye'den toprak istediği masalına birkaç nedenden dolayı gereksinme duyuyor. Birincisi, burjuvazi yeni bir emperyalistin kucağına oturmaya hazırlanıyor. Daha doğrusu savaş sonunda emperyalistler arasındaki anlaşmalara göre İngiliz nüfuz alanına düşen Türkiye İngiltere'nin savaştan kolunu kıpırdatamayacak kadar zayıf çıkmasından dolayı ABD'nin etki alanına giriyor. İşte Türkiye gericiliği hem ülke içinde hem de ülke dışında kamuoyunu bu yeni duruma hazırlamak için bu Sovyet tehdidi yalanını ortaya atıyor. Türkiye gün be gün ABD'nin kucağına daha fazla gömülüyor ve Türkiye burjuvazisi başta ülke halkını kandırmak için Sovyetler Birliği'nin Türkiye'den toprak ve üs istediği masalına sarılıyor.

İkincisi, geri bir yarı-sömürge ülke burjuvazisi olarak Türk gericiliğinin demokrasinin zerresinden bile ödü patlıyor. Ancak savaş sonunda bütün dünyada olduğu gibi Türkiye'de de demokrasi mücadelesi gelişmeye başlıyor. Kendine sosyalist şisü veren demokrat akımlar yeniden ortaya çıkıyor, aydın çevrelerde bir kapırdanma seziliyor. İşte Türk burjuvazisi ülke içindeki bu gelişimi ezmek için de böyle bir yalana gereksinim duyuyor. Bunu sosyalist Sovyetler Birliği'ni saldırgan bir güç olarak göstererek ve en geri demokrat akımları dahi "kızıllıkla suçlayarak" ve ikisi arasında bağ kurarak gerçekleştiriyor. Zaten Stalin'in Türkiye'den toprak talep ettiğine ilişkin yalanla ülke içinde de gericilik dalgasının bütün demokrasi güçlerinin üstüne saldırmasının aynı döneme raslaması bu savı doğruluyor. Tan gazetesi, Görüşler dergisi bu dönemde basılıyor. Birçok parti bu dönemde kapatılıyor. Ceza yasasının düşünce ve örgütlenme ile ilgili maddelerindeki cezalar bu dönemde yeniden artırılıyor.

Üçüncüsü, gericilik böyle bir yalanı kamuoyuna da kabul ettirmekle her dönemde anti-komünist kampanyalar için kendince çok iyi bir silah bulmuş oluyor. 35 yıl içinde bu masalın onlarca kez ısıtılıp ısıtılıp propaganda malzemesi olarak kullanılması da bunu doğruluyor.

Ancak bütün bunlar bir yana, işin bir de kara mizah türünden bir yönü bulunuyor. Amerika'nın kucağına oturmak için Stalin'in üs ve toprak talep ettiği yalanına sarılan Türkiye'nin egemen sınıfları bundan yalnızca birkaç yıl sonra Amerikan emperyalistlerine yüzlerce üs ve 35 milyon metre kare toprağı bir çırpıda veriyor. Binlerce Amerikan askeri bu toprakları çiğniyor.

Sıkıyönetim kaldırılmalı

Baş.ta.sa.1'de

lelerinin sırtına yıkmak için yeni saldırılar uygulamakta ve yenilerini tezgahlamak için hazırlıklarını sürdürmektedir.

Bunların bir bölümünü şu şekilde toparlayabiliriz:

-Faşist AP hükümeti, egemen sınıfların politikasının bir gereği olarak başta yağ ve çimento olmak üzere birçok tüketim maddesine zam yaptı. Yeni zamlar gündemde.

-Faşist AP hükümeti devletin bürokratik ve militarist mekanizması içinde (valiler ve emniyet müdürleri arasında) geniş değişiklikler yaparak, faşist devletin 'istikrar' içinde işlemesini sağlamaya çalışmaktadır. Devlet mekanizması içinde birçok ilerici ve demokrat memur tasfiye edilmeye, sürülmeye çalışılmaktadır.

-Faşist AP hükümetinin bir aylık döneminde 100'ü aşkın devrimci ve emekçi, sivil faşist cinayet odakları ve militarist güçler tarafından katledildi.

-Faşist diktatörlüğün militarist güçleri kitle hareketlerine saldırmakta, kitlelerin üzerine hedef gözeterek ateş etmektedir. 9 Aralık'ta İstanbul'un faşist diktatörlüğün militarist güçleri tarafından işgal edilmesi ve bir devrimcinin öldürülmesi ve onlarcasının yaralanması bunun en açık örneğidir. Bunun dışında faşist diktatörlük Adana'da halka karşı saldırıya geçmiştir ve bugün fabrikalar ve okullar askeri işgal altındadır.

-Egemen sınıflar faşist AP hükümeti eliyle, halkın yükselen demokrasi mücadelesini bastırmak ve buhranın bütün yükünü işçi ve emekçilerin sırtına yıkmak için sıkıyönetimi uzatmayı ve anti-faşist mücadelenin yoğun olduğu diğer bazı illeri de içine alacak şekilde genişletmeyi hedeflemektedir.

-Egemen sınıflar faşist AP hükümeti eliyle yeni baskı tedbirleri yasa tasarısını bir an önce yasallaştırmak için özel bir çaba harcamaktadır. Bunun için AP hükümeti mecliste özel gündem uygulamaya çalışmakta ve mecliste temsilcisi bulunan bütün gericiler yeni baskı tedbirlerinin bir an önce yasalaşması için birleşmektedir.

MÜCADELE DURMUYOR

Faşist diktatörlüğünbütün saldırı ve katliamlarına karşın kitlelerin demokrasi mücadelesi durmuyor. İşçi grevleri sürüyor, işçi direnişleri her alanda yaygınlaşıyor. Gençliğin anti-faşist, anti-emperyalist mücadelesi yükseliyor, faşist işgaller kırılıyor. İşçiler, emekçiler ve halk gençliği sıkıyönetim yasak zincirini birçok alanda parçalıyor. İstanbul'da 9 Aralık'ta devrimciler ve emekçiler sıkıyönetimin barikatlarını yer yer yıktılar. Adana'da işçiler sivil faşistlerin ve militarist güçlerin saldırılarına karşı 8-9 Aralık'ta direnişe geçtiler. Adana'nın on mahallesinde askerlerle halk arasında çatışmalar oldu. Bugün bu mahallelere sivil faşist çeteler ve militarist güçler girememektedir. Sarayköy halkı faşist saldırı ve katliamlara karşı siyasi genel greve gitti.

GENEL GREVE HAZIRLANALIM, GENEL GREV GRUPLARI OLUSTURALIM

Bugün, faşist diktatörlüğün saldırılarına karşı ilerleyen kitle mücadelesini organize etmek, tümünü aynı potada toplayarak devrim hedefine kanalize etmek ertelenemez bir görevdir. Tek tek, birbirinden kopuk mücadele ve eylemler faşist diktatörlüğe güçlü darbeler vuramaz. Yükselen kitle mücadelesinin gereksinmeleri daha birleşik, güçlü, militan eylemleri ve mücadele biçimlerini gündeme getirmiştir. Bu eylem ve mücadele de, tüm ezilen ve sömürülen kitlelerin genel grevidir.

Bugünlük görev genel greve hazırlanmaktır.

Genel greva hazırlanalım çağrısı, milyonlarca kitleyi kazanmanın ve birleştirmenin ve mücadeleyi bir üst düzeye çıkarmanın bir aracı, bir mücadele biçimi olmalıdır.

Faşist diktatörlüğü yıkma, devrimci işçi- köylü diktatörlüğünü kurmak, tüm halkın topyekûn silahlı ayaklanması ile mümkündür. Tüm halkın silahlı ayaklanması en üst mücadele biçimidir. Ülkemizde bunun şartları şimdilik yoktur. Böyle genel bir muharebeye ancak tek tek, en küçük muharebeleri örgütleyerek, geliştirerek, birleştirerek varabiliriz. İşte, tüm çalışanlarıngenel grevi en üst mücadelelerin yolunu açan birleşik, güçlü mücadele biçimlerinden biridir.

Biz, devrimci komünistler, bir genel grevle her şeyin halledilemeyeceğinin bilincindeyiz. Ama biz mücadeleci, militan genel grevden yanayız. Düzenin sınırları içine hapsolan "yaslar"ı düzenin temellerini yıkmayı hedeflemeyen mücadeleler bizim tavrımız olamaz.

Bugün yığınların mücadelesinin genel greve doğru gittiğini hisseden revizyonistler, reformistler, sendika ağaları "Demokratik Platform", "Çalışanlar Kurultayı" vs. tezgahlarla mücadeleci bir genel grevin, militan mücadelelerin önünü kesmek, karartmak hevesindedirler. Biz onları 15-16 Haziranlardan, DGM direnişinden tanıyoruz. Bizler bu ihanetleri unutmadık. Bu ihanet şebekesinin tertiplerini parçalayan, gericiliğe güçlü darbeler vuran, yüreğine korku salan bir genel grevi hazırlamak devrimci komünistlere ve yiğit işçi sınıfımıza düşen başta gelen görevlerden biridir.

Yine genel greve hazırlanırken, yiğit işçi sınıfımız, sömürüye, zulme karşı mücadelenin öncüsü, en devrimci, en kararlı sınıf olduğunu unutmadan, kendi dışındaki sınıf ve tabakaların mücadelesine önderlik etmeli ve desteklemelidir.

Militan bir genel grev ancak tek tek işyerlerindeki, bölgelerdeki mücadelelerin yükseltilmesi ve birleştirilmesi ile mümkündür.

Mücadeleyi yalnızca ekonomik-mesleki taleplerle sınırlamak, bizleri düzenin sınırları içine hapseder. Zaten gericiliğin istediği de budur. Daha etkin, birleşik, militan bir genel grev siyasi talepler temelinde yükseltilebilir. Onun için;

-Sıkıyönetimin kaldırılması
-MHP, ÜGD, MİT, Kontr-gerillanın dağıtılması
-Zamların geri alınması, işsizlik ve pahalılığın önlenmesi.
-Tüm çalışanların grevli, toplusözleşmeli sendika hakkı için GENEL GREVE HAZIRLANALIM

Fabrikalarda, atölyelerde, işyerlerinde, okullarda grev grupları kuralım. Tüm ilerici, demokrat ve devrimci örgüt ve kişileri yukarıda ileri sürdüğümüz talepler etrafında grev grupları, gerçek mücadele komiteleri kurmaya çağırıyoruz!

İŞÇİLER, EMEKÇİLER, ÖĞRENCİLER, AYDINLAR!

Gericilik şaşkınlık içinde! Faşistler korku içinde! Çünkü onlar bizden korkuyorlar! Korktuklarını başlarına getirelim! Kan, zulüm, çirkef dolu dünyalarını başlarına yıkalım! Devrimci komünistler önderliğinde GENEL GREVE HAZIRLANALIM!

Bir öğretmen

Baş.ta.sa.1'de

talepleri doğrultusunda en geniş öğretmen kitlesini birleştirmesi ve mücadeleye sevketmesi, öğretmen kitlesi arasında yeterli bir çalışmayla onları psikolojik olarak direnişe hazırlaması; grev grupları, grev fonları vb. örgütlenme ve hazırlıkların temeli üzerinde yükselmesi, öğrencilerin ve velilerin desteğinin sağlanması görüşündedir ve bunun için mücadele yürütüyor.

Oysa, geçenlerde DÖ'nün gerçekleştirmeye çalıştığı ve beklendiği gibi tam bir fiyaskoyla sonuçlanan boykot girişimi, bu özelliklerin hiçbirini taşımıyordu.

DÖ grubu, rehber aldığı siyasi çizginin de etkisiyle, revizyonizme ve reformizme karşı uzlaşmacı kitlelerin birleştirilmesi ve mücadeleye sevkedilmesini değil, komplocu, darbeci yöntemlerle "güç toplamayı" (aslında bu yöntemlerle güç falan toplanamayacağı açıktır) esas alan, kitlelere yeterince güvenmeyen ve onları "güç gösterileri" ile etkilemeye çalışan bir çizgi izlemektedir.

Bu, DÖ'nün mücadelesinin genelinde gözlendiği gibi (örneğin TÖB-DER içinde ne pahasına olursa olsun yönetimde olmak anlayışıyla hareket edilmesi, bunun için "benden olsun, çamurdan olsun" anlayışıyla şu ya da bu çıkarı için DY'ci görünmeyi menfaatine uygun bulan birçok revizyonist ve -reformist-hatta ihbarcı- unsurla uzlaşılması ve bunların DÖ saflarında barındırılmaları, bunun sonucu olarak devrimci komünist hareketin tutarlı, mücadeleci çizgisiyle değil, revizyonistlerin, reformistlerin ihanet çizgileriyle ittifakın yeğlenmesi vb.) son öğretmen boykotu girişiminde de gözlendi.

DÖ, sıkıyönetim TÖB-DER'e saldırısı karşısında, "insiyatifi ele almak", "eylem yapmamış olmamak" gibi gerekçelerle, kendi grubu dışında kimseye haber vermeden ve kendi etkisi altındaki öğretmen kitlesini bile hazırlamadan -hazırlamak bir yana birçok DÖ taraftarı böyle bir boykotun gerçekleştirileceğini bile eylemden bir gün önce, başkalarından duydu- fırsatçı bir boykot tezgahladı ve örneğin şimdiye kadar tüm öğretmen direniş ve mücadelelerine en aktif ve kitlesel olarak katılan YDÖ'ye ittifak önerisini eylemden yalnızca bir gün önce ulaştırdı.

Buna rağmen YDÖ ilk anda boykota bütün gücüyle katılmayı kabul etti ve mevcut örgütlenmesine ve bir süreden beri oluşturmuş bulunduğu grev gruplarına dayanarak, derhal yoğun bir çalışmaya girişti. Ancak bu çalışma sırasında hemen görüldü ki, DÖ'nün öğretmen kitlesi içinde hiçbir ciddi hazırlığı yoktur ve daha önce de belirttiğimiz gibi DÖ'nün bir çok ileri kadrosu bile eylemin gerçekleşeceğinden habersizdir. Bu durumda eylemin fiyaskoyla sonuçlanacağı ve kitlede hayal kırıklığı yaratarak ilerde gerçekleştirilmesi düşünülen direniş-boykota olduğu kadar, genel grev mücadelesine de zarar vereceği açıktı. Ve YDÖ'nün böyle bir "boykota" yeterli bir hazırlık olmadan katılması bu durumu değiştirmek bir yana yalnızca onu pekiştirmeye yarayacaktı. Meselenin bir başka yönü de kitlesel nitelik taşımayan böyle bir eylemin birçok ileri devrimci kadroyu gericiliğin saldırılarına açık hale getirmeye ve öğretmen mücadelesinin gelişmesi açısından uzun vadeli zararlara yol açıcak olmasıydı.

Bu durum karşısında YDÖ daha önceden aldığı kararı gözden geçirerek, o günkü boykot girişiminin iptal edilmesini ve bu eylemin yeterli hazırlıklar yapıldıktan sonra ilerki bir tarihte gerçekleştirilmesini savunma kararı aldı ve bu kararı DÖ'ye ileterek, onu da ikna etmeyp çalıştı. Ancak DÖ'nün ileri gelenleri, bunun siyasal bir karar olduğunu, ne pahasına olursa olsun, gerekirse öğrenci kitlesiyle okulların kapısını tutarak eylemi gerçekleştireceklerini söyleyerek kararlarında direndi. Bunun üzerine YDÖ boykotun örgütlenmesine ve başlatılmasına katılmayacağını, ancak DÖ'nün kitlesel katılımı sağladığı yerlerde boykota katılacağını ve onun kırılmasına karşı çıkacağını bildirdi.

Boykot girişiminin sonuçları YDÖ'nün görüşlerini bütünüyle doğruladı. Ankara ve İstanbul gibi DÖ'nün en güçlü olduğu yerlerde bile o gün okula gelmeyen öğretmenlerin sayısı -ki bunların bir kısmının boykotla ilişkisi yoktur ve diğer bir kısım DÖ taraftarı ise görünüşü kurtarmak için rapor alma vb. yöntemlere başvurmuştu- DÖ taraftarlarının sayısının kat kat altındadır. Örneğin, Ankara'da TÖB-DER Şubesini elinde bulundurmasına rağmen, DÖ'nün çağrısına uyarak tüm okullarda o gün okula gelmeyen öğretmenlerin sayısı 100 civarındadır.

İstanbul örneği de eylemin başarısızlığının açık bir göstergesidir. Elde edebildiğimiz bilgilere ve rakamlara göre toplam olarak İstanbul Şişli bölgesinde 8 okulda (ilk, ortaokul ve lise) 13; Bayrampaşa-Eyüp bölgesinde 21 okulda 7 (birkaç örnek verirsek, bu bölgede Şehit Kamil Balkan İlkokulu'nda 34 öğretmenden 1, Topçular İlkokulu'nda 10 öğretmenden hiçbiri, Şair Baki İlkokulu'nda 55 öğretmenden 5'i boykota katıldı); Üsküdar'da 6 okulda 9 (bu okullarda DÖ taraftarı olarak bilinen 42 öğretmen var); Beyoğlu bölgesinde 21 okulda 8 (DÖ taraftarı olarak bilinen öğretmen sayısı 17); Bakırköy bölgesindeki 17 okulda birinci gün 2, ikinci gün 3 (bu okullarda ileri DÖ taraftarı olarak bilinen öğretmen sayısı 14) ve Kartal bölgesinde de çok az sayıda (eksik bir araştırmayla tespit edilebilen 2) öğretmen boykota katıldı. Yapılan tespitlere göre eylemin genel sonucu öğretmen kitlesi içinde yarattığı karamsarlık, hayal kırıklığı ve revizyonist-reformist demagojinin güç kazanmasıdır. Oysa bugün öğretmen kitlesi içinde genel bir mücadele isteği ve direnme potansiyelinin varlığı herkesin tespit ettiği bir olgudur. Ancak devrimci bir biçimde önderlik edilmeyen, örgütlenmeyen, hazırlanmayan ve öğretmen kitlesinin acil talepleriyle birleştirilmeyen bir girişim, kitlenin güvenini kazanmamakta ve onu seferber edememektedir ki bu da doğaldır.

Bu nedenle proleter devrimci hareket ve onun önderliğindeki YDÖ revizyonist ve reformistlerin iddia ettiği gibi, bu ve son zamanlarda gerçekleştirilmeye çalışılan bu tür eylemlerin, "kitlelerin yılgınlığını" toplumun sağa kaydığını, "aktif mücadeleden geri çekilmek gerektiğini" gösterdiğini düşünmemekte, aksine iyi hazırlanmış, örgütlenmiş ve revizyonist, reformist akımların tecrit edildiği (ki bu, onlardan etkilenen öğretmen kitlesinin de eyleme çekilmesini gerektirir) genel bir öğretmen boykotu için mücadeleyi yükseltmektedir. Bu nedenle geçmiş başarısız boykot girişiminden dersler çıkarılmalı ve bu tür hataları tekrarlamaktan kaçınılmalıdır. Biz, DÖ'nün bunu yapacağına inanıyoruz.

CHP

Baş.ta.sa.1'de

tutumu açıkladı. CHP Gençlik Kolları Genel Başkanı ise DGM'ye karşı çıkacaklarını açıkladı. Yine CHP çevrelerinin "Muhalefet Stratejisi" olarak lanse ettikleri "strateji" de açıklandı. Bu sözde "muhalefet stratejisi"nde esas olarak faşist hükümete karşı yapıcı bir muhalefette bulunulacağı belirtilmekte ve gerginlikleri artırmamak için çaba sarf edileceği söylenmektedir.

CHP reformistlerinin faşist Demirel hükümetine karşı nasıl bir tavır takınacakları, daha Demirel hükümeti kurar kurmaz bizzat reformist şef Ecevit tarafından açıklanmıştı. Ecevit, Demirel'e birlikte emekçi halk kitlelerinin mücadelesini daha rahat ezebileceklerini hatırlatarak, MSP ve MHP ile değil kendileriyle işbirliği yapılması gerektiğini vurgulamıştı. Şimdi CHP buna uygun olarak hareket etmekte, gericiliğin halk kitlelerine yönelik tüm saldırılarının ateşli destekçisi rolünü sürdürmektedir.

CHP reformistlerinin DGM konusunda yaptıkları demagojilerin altında yatan gerçek onların faşist devlet mekanizmasının DGM'lerle tahkim edilmesini ateşli bir biçimde desteklediklerıdir. CHP elebaşıları açık bir biçimde Demirel'e evet demenin kendini daha fazla tecrit edeceğini bildiği için "tabii hakim ilkesi" biçimindeki demagojiyi dillerine dolamışlardır. CHP'nin reformist elebaşıları DGM'lerin bir an evvel kurulmasını istemektedirler. Onların kendileri de daha önce DGM'leri bir başka ad altında "İhtisas Mahkemeleri" olarak kurmaya çalıştılar. Bugün, Demirel'in, uzun mücadeleler sonucu kazanılmış kısmi hak ve özgürlükleri tamamen gasbetmek için meclislerden geçirmeye çalıştığı yasa tasarılarının hiçbirine CHP gericilerinin itirazı yoktur. Zaten Demirel'in meclislere sunduğu tasarıların hemen hepsini daha önce CHP hükümeti hazırlamış, yasalaştırmaya çalışmış, ancak halk kitlelerinin mücadelesi sonucu bu faşist yasa tasarıları hayata geçirilememişti.

Bugün de faşist Demirel, CHP ile birlikte "anarşinin üzerine yürümek"ten söz ederek CHP'li reformistlerle işçi sınıfı ve emekçi kitlelere karşı, devrimci halk hareketini kana boğmak için işbirliğinden yana olduğunu sürekli tekrarlamaktadır. Ve CHP'nin halk düşmanı elebaşıları buna çoktan hazırdırlar. Onlar isteyip de gerçekleştiremedikleri tüm faşist yasa tasarılarının meclislerden geçirilerek yasalaştırılması için ellerinden geleni yapacaklardır. Ancak bunu yaparken bir yandan da halk kitlelerini aldatmak için demagojik propagandalarını sürdürecek, faşizme karşı olduklarını tekrarlayıp duracaklardır. Buna hiç kimsenin kuşkusu olmasın. CHP reformistleri, başta şefleri Ecevit olmak üzere faşist Demirel hükümetinin halka karşı yürüttüğü her türlü saldırıyı desteklemektedir. Onlar "devleti kuran biziz, kurtaran da biz olacağız" derken faşist zulüm mekanizmasının halkı ezmesini nasıl savunduklarını gayet açık bir biçimde dile getirmektedirler.

Stalin'i

Baş.ta.sa.1'de

ler her alanda, fabrikalarda, işyerlerinde, köylerde, kitle örgütlerinde ve bütün birimlerde 21 Aralık'ta Stalin yoldaşı anmalı, çeşitli biçimlerde anma toplantıları düzenlemelidirler. Bu toplantılara çok sayıda devrimciyi demokratı, işçi ve emekçiyi katmaya çalışmalıdırlar.

Bu toplantılar Marksizm-Leninizmi daha iyi kavramanın, Stalin'in fikirlerini, geniş devrimci ve emekçi kitlelere yaymanın, mücadeleyi ilerletmenin ve kitleleri devrim saflarına kazanmanın bir aracı olmalıdır, Marks Engels, Lenin ve Stalin'in bayrağını, Marksizm-Leninizmin bayrağını daha da yukarılara yükseltmenin bir aracı olmalıdır.

Ülke çapında

Baş.ta.sa.1'de

Yurtsever devrimci öğretmenler bu hazırlıkları boyunca en geniş öğretmen kitlesini saflarında birleştirmeye ve diğer devrimci-demokrat akımlarla, onların uzlaşmacı, ortayolcu tavırlarına karşı mücadeleyi bir yana bırakmadan devrimci bir temel de ittifak kurmaya önem vermelidirler. Böyle bir direnişin başarısı büyük ölçüde revizyonizmin ve reformizmin tecritine, onların öğretmenleri mücadeleden alıkoymak, bölmek ve pasifize etmek yolundaki çabalarının kırılmasına bağlıdır.

Yurtsever devrimci öğretmenler, mücadele boyunca kısmi talepleri, ekonomik mesleki talepleri savunmayı reddetmeden, ama kendilerini bununla da sınırlamadan temel siyasi şiarlarımızı en geniş kitlelere mal etmeli, saflarına yeni mücadeleci güçler kazanmalıdır.

Protesto

Baş.ta.sa.1'de

yor.

Emperyalistlerin, hakim sınıfların siyasi aleti AP hükümetinin programı ve yeni tedbirleri, CHP yöneticileri başta olmak üzere "demokrat" geçinen pek çok örgüt ve kişi tarafından "ara rejim" korkuluğu sallanarak destekleniyor.

Evet, yıl 1979 Maraş katliamının sorumluları ve destekçileri, bizlere karşı daha güçlü bir cephe kurmak, yeni saldırılar, katliamlar düzenlemek peşindeler.

Ama onların unuttukları bir şey var; onlar, işçi sınıfı ve emekçi halkın gücünü unutuyorlar! Onlar, işçi sınıfı ve emekçi halkın gerçek önderi devrimci komünist hareket ve diğer devrimci hareketlerin gücünü unutuyorlar.

Bu güçler, yeni Maraşlara izin vermeyecektir!

Bu güçler, faşist diktatörlüğün kanlı sopası sıkıyönetimi parçalayacaktır! Bu güçler, Maraş katliamının sorumlusu MHP, MİT, Kontr-gerilla'yı ve onların destekçisi faşist devleti dağıtacaktır.

İŞÇİLER, EMEKÇİLER, TÜM İLERİCİ, DEVRİMCİ VE DEMOKRATLAR!

Proleter devrimci hareket sizleri Maraş katliamı ve sıkıyönetimin ilanının 1.yılında mücadeleye çağırıyor!

İşçiler, emekçiler, devrimciler, demokratlar!

Zulüm, baskı durmak bilmiyor. İşkenceler durmak bilmiyor. Eğer biz bütün halk güçlerinin çelikten birliğini faşist diktatörlüğün, katillerin karşısına dikmezsek, mücadele etmezsek; Maraş ne ilkti ne de son olacaktır!

Fabrikalarda, atölyelerde, işyerlerinde, okullarda, her alanda Maraş katliamını ve sıkıyönetimi protesto edelim. Sokakları, meydanları dolduralım. İşi yavaşlatalım, bırakalım, makinaları, tezgahları durduralım, derslere girmeyelim. Tüm baskı, yasak zincirlerini kıralım!

Bütün halk güçleri, bütün anti-faşist demokrasi güçleri bunun için biraraya gelelim, güç ve eylem birliği yapalım.

Bu protesto eylemleri bütün çalışanların genel grevi yolunda atılan yeni ve ileri bir adım olsun.

Maraş'ı kana bulayan katilleri unutmadık!

Maraş katliamının sorumlusu MHP, ÜGD, MİT, Kontr-gerilla'ya dağıtmek için İLERİ!

Sıkıyönetimi parçalamak için İLERİ!

9 Aralık

Baş.ta.sa.8'de

larını beklemek abestir.

Kurtuluş vb. gibi akımlar da, 9 Aralık'ta bugüne kadar izledikleri çizgiyi tekrarlamışlar ve seçimler sonrasında ortaya koydukları 'toplumun sağa kayması'nın ne anlama geldiğini bir kez daha geniş kitlelere pratik olarak da göstermişlerdir. Başka zaman mangalda kül bırakmayan ve 'solcu' pozlarda ortalıkta dolaşan 'Maocu' Partizan için ise söylenecek bir şey yoktur. Onun 'solculuğu' sadece TİKP karşı-devrimcilerinin 'sol kolu' olmasından ibarettir. Dev- Sol adlı küçük grup da, 9 Aralık'ta küçük-burjuva hareketlerle TKP revizyonistleri arasında bir köprü görevi yaptığını göstermekten başka bir şey yapmamıştır ve 'sol' masallar altında gizlediği sağcılığını sergilemiştir.

Bizim Kurtuluş'a ve 9 Aralık'ta mücadele alanını terk eden Dev-Yol'a tavsiyemiz şudur: Siyasi çizginizi ve eylem çizginizi bir kez daha gözden geçiriniz. Bu yol revizyonizmin çizdiği yoldur ve bu yolda atacağınız her adım devrimi değil, karşı-devrimi revizyonizmi güçlendirir, kitlelerin anti-faşist demokrasi mücadelesine zarar verir. Halkın yükselen demokrasi mücadelesinin saflarında daha güçlü bir şekilde yer almak istiyorsanız, her şeyden önce revizyonizmin ideolojik ve siyasi etkilerinden arınınız, revizyonizm ile aranıza kesin bir sınır çekiniz. Halkın davasına hizmet edecek tutum budur. Geniş emekçi kitlelerin ve kendi taraftarlarınızın sizden beklediği de budur.

Bu konuda proleter devrimcilere ve yurtsever devrimci gençliğe de önemli ve ertelenemez görevler düşmektedir: Küçük-burjuva hareketlerin kitle tabanını, küçük-burjuva şeflerin etkilediği devrimci tabanı eylem çizgimize çekmek, onları faşist diktatörlüğe karşı, egemen sınıfların ekonomik ve siyasi saldırılarına karşı yürüttüğümüz kitle mücadelesinin saflarına çekmek... Bu tutum, anti-faşist demokrasi mücadelesini ilerletecek, demokrasi güçlerinin birliğini gerçekleştirecek ve halk güçlerinin eylem birliğini sağlayacak tek tutumdur.

Şunu hiçbir zaman unutmamalıyız ki, reformizme ve revizyonizme karşı mücadele edilmeden, faşizme karşı mücadele edilemez. Ve revizyonizm ve reformizm gibi karşı-devrimci akımlara karşı mücadele ne kadar güçlü olursa, bu akımlar ne kadar hızlı bir biçimde teşhir ve tecrit edilirse ve dahası bu akımların etkisindeki ortayolcu akımlar ve onların tabanı mücadele saflarına doğru bir eylem çizgisi ile kazanılırsa, faşizme karşı mücadele o kadar güçlü ve başarılı olur, karşı-devrim tecrit edilmiş olur...

9 Aralık'ta İstanbul sokakları, bu gerçeği bir kez daha, ama bu kez üzerine basa basa vurgulamıştır.

MARAŞ'I

Baş.ta.sa.5'te

direnecek imkanları olmayan ya da liberal, reformist, revizyonist fikirlerin ve propagandanın etkisi altında faşistlere teslim olarak kurtulmaya çalışan, hatta bir kısmı hayatında siyasetle ilgilenmemiş ve tek "suçu" faşist olmamak olan 80'lik ninelerden, kundaktaki bebeklere kadar yüzlerce insan faşistler tarafından katledildi, binlercesi yaralandı, üzerinde "üç hilal" olmayan bine yakın ev, işyeri yakıldı, yıkıldı. Katliam sırasındaki insanlık dışı zulüm, işkence ve yağmayı herkes biliyor. Bütün bu katliam boyunca polis ve jandarma faşist kitallerle birlikte çalıştı, onların işlerini görmelerini kolaylaştırdı ve direnişin sürdüğü bölgelerde, onu kırmak için faşistlerle birlikte saldırıya geçti. Örneğin Yörükselim mahallesinde bir yüzbaşı emrindeki askeri birlikle birlikte, halkı zorla evlerine sokarak, Ahır dağından gelen faşist çetelerin katliamı gerçekleştirmesini sağladı. Sakarya mahallesinde polis MHP'li faşistlere arabalarla dinamit taşıyıp dağıttı. Karamaraş mahallesinde sivil faşistlere direnen bir genç, askeri bir birlik tarafından evi taranarak öldürüldü, askeri birliğin başındaki teğmen gencin cesedini bizzat kendisi faşistlere getirerek gösterdi. Buna karşılık faşist sürü dört gün boyunca şehri yaktı, yıktı. Bunlar yalnızca hemen akla gelen örnekler.

Maraş olaylarının yalnızca katliam yönünü görmek büyük bir hatadır: o, aynı zamanda bir direniş destanıydı. Devrimci komünistler önderliğinde direnen halk, faşist saldırıyı püskürttü, faşistlere ağır kayıplar verdirdi. Maraş da halk yapılması gerekenle yapılmaması gerekeni bir arada gördü, yaşadı. O, gördü ki, reformizmin ve revizyonizmin aldatıcı, teslimiyetçi, bölücü, uyuşturucu propagandasına kanmak, "bana değmeyen yılan bin yıl yaşasın" anlayışıyla faşizme karşı mücadeleden geri durmak faşistlerden insaf beklemek, yıkımdır, zulümdür, ölümdür; yapılması gereken ise devrimci komünistlerin önderliğinde birleşmek ve mücadele etmektir.

Devrimciler ve halk ne Maraş katliamının ve diğer faşist katliamların kurbanlarını unuttu, ne de dün Maraş'ı bugün başka yerleri kana bulayan katilleri ve onların ardındakileri. Bugün esas gelişen akım devrimdir, halkın devrimci mücadelesidir. Ve halk, düşenlerin anısını sonsuza dek yaşatırken, faşist katilleri er geç layık oldukları cezaya çarptıracaktır. O gün fazla uzak değildir.

TKP'NİN

Baş.ta.sa.4'de

ertelenmesi gereken uzak, bir görev değil, bugünden gerçek bir halk (işçi-köylü) devriminin de önünde duran acil bir görevdir.

TKP'nin mantığı "etkili" bir pire tozu satan adamın mantığına benziyor. Pireyi yakalayıp tozu pirenin gözüne serpiyorsun ve pire ölüyor. TKP de önce burjuva devleti ele geçiriyor, sonra onu demokratikleştirerek ileri demokratik düzeni kuruyor ve sonra da onu parçalıyor! Ölme eşeğim ölme hesabı...

Elbette ki, TKP'li hainler ve onların sosyal-emperyalist elebaşıları bu şaklabanlıkları cehaletlerinden yapmıyorlar. Gerçekte, onların devrim, sosyalizm, Marksizm-Leninizm diye bir meseleleri yoktur. Onlar, bu tür şeylere yalnızca emperyalist ve faşist suratlarını gizlemek için ihtiyaç duyarlar. Gerçek amaçları ise mevcut burjuva-feodal düzeni ve devleti ilelebet yaşatmak ve onun içinde iyi bir yer kapmaktır.

İşte bütün bu şaklabanlıkların hizmet ettiği amaç da budur.

Kitaplar...Kitaplar...Kitaplar...

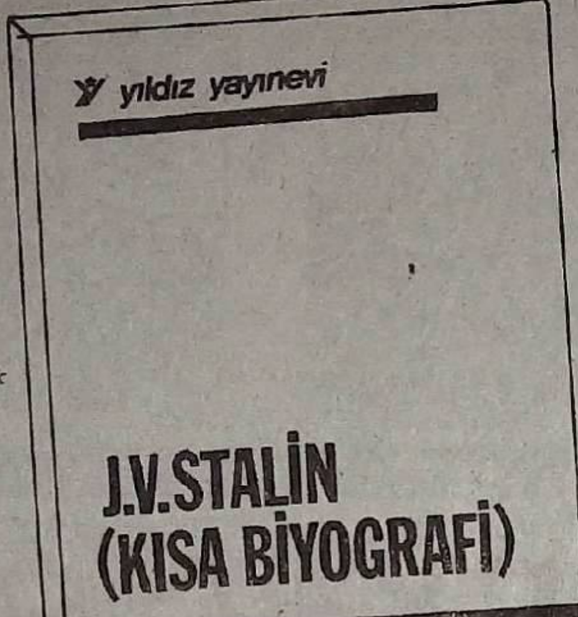

Kromo-lüks kapak
146 sayfa
Fiyatı 40 Lira

STALİN-
KISA BİYOGRAFİ

Stalin'in adı ve kişiliği, yaşarken de, öldükten sonra da dünya burjuvazisi ve yedeğindeki her renkten revizyonistin başlıca hedefi olageldi. Çünkü bu önderi, dünya proletarya sınıfı büyük davasının ilk proleter devletteki somut kazanımlarından, başarılarından ayırmak mümkün değildi. Halk kahramanı ve Stalin'in yakın yoldaşı Sergei Kirov, onun sosyalist inşaya katkısından söz ederken haklı olarak şunları diyordu:

"Stalin'in değerini tüm boyutlarıyla kavramak kolay değil. Şu son yıllarda, çalışmamızı Leninsiz sürdürmek zorunda kaldığımızdan bu yana çalışmalarımızda Stalin yoldaşın emeğinin geçmediği tek bir büyük gelişme, girişim... yoktur... Bu insanın güçlü iradesi ve örgütsel dehası, Partimizin, sosyalizmin muzaffer inşasına ilişkin büyük tarihsel dönüşümleri zamanında başarmasını sağlamaktadır." (J.V. Stalin-Kısa Biyografi, Yıldız Yayınları, s.88-89)

Burjuvazi öcü gibi korktuğu, devrimi, sosyalizmin inşasını ve her türlü gerici girişimin panzehiri proletarya diktatörlüğünü karalayabilmek için, Stalin'in adını dünya kamuoyunun bilincine "acımasız, korkunç, asıp kesen bir diktatör" görüntüsü olarak kazımak yolunda sürekli ve sistemli bir propaganda faaliyeti yürüttü. Öldükten yıllar sonra bile onun hayatı, kişiliği üzerine sahte "anılar", kitaplar vb. çıkarmaktaki "titizliği" bundandır. Bu işte en yakın destekçileri başta Troçkist döküntüler olmak üzere Kruşçevcisinden, Maocusuna kadar her türden revizyonisttir.

Uluslararası komünist hareket, revizyonizme karşı yürüttüğü genel mücadeleyi bu yıl açtığı Stalin kampanyasıyla bir başka cepheden pekiştirdi. Bu girişim, binlerce kişinin, dünya gericiliği tarafından nicedir karalanan bu büyük önderin örnek hayatına ilişkin gerçek olguları öğrenmesine, onun Marksizmin diğer büyük ustalarının yanında yer almasının haklı gerekçelerini daha iyi kavramasına yol açtı.

Yıldız Yayınları arasından çıkan "J.V.Stalin-Kısa Biyografi" adlı kitap, Türkiyeli okuyucuya bu alanda sunulan değerli bir katkıdır. "Kısa Biyografi" Stalin'in özel yaşamına ilişkin ayrıntılı bilgilerden çok, Sovyet tarihinin önemli dönemeçleri, büyük zaferleriyle bu önder insanın stratejik dehası, ileri görüşlü kavrayışı arasındaki yakın ve belirleyici bağlantıyı olayların nesnel ve somut akışı içinde veriyor. "Kısa Biyografi" okunduktan sonra, bütün devrim boyunca, düşmanı ve parti içindeki çeşitli ideolojik sapmalara karşı mücadelede, Stalin'in gerçekten "Lenin'in yakın ve sadık bir izleyicisi ve yoldaşı" olduğu; neden ve nasıl böyle olduğu daha iyi kavranıyor.

"Kısa Biyografi", J.V. Stalin'in, bu büyük önderin, hayatının nasıl Sovyet proletaryasının tarihsel mücadelesiyle harmanlandığını onun nasıl proleter çıkarlarının şaşmaz bir pusulası olarak yaşadığını anlatıyor.

Parti Bayrağı
22.sayı çıktı
STALİN ÖZEL SAYISI

PARTİ
BAYRAĞI

Parti Bayrağı'nın 22. sayısı tümüyle Stalin'e ayrılmış bulunuyor. Dergide yer alan 14 makaleden birincisinde Stalin ve Stalin Yılı'nın değerlendirmesi yapılıyor. Marksist felsefenin ve tarihi materyalizmin savunucusu, Leninist Parti öğretisinin savunucusu ve geliştiricisi, sadık bir bolşevik, Lenin'in öğrencisi ve yakın mücadele arkadaşı, Parti emekçisi, Marksist-Leninist proletarya diktatörlüğü öğretisinin savunucusu ve geliştiricisi, sosyalist ekonominin inşasını dünyada ilk kez gerçekleştiren partinin önderi ve yol göstericisi, Komintern'in ve dünya proletaryasının büyük önderi, ezilen halkların sadık dostu, proleter enternasyonalisti, Ekim Devrimi ve iç savaşın büyük önderi, stratejist Stalin'in temel fikirleri bir kez daha ele alınıyor.

Diğer 13 makale arasında Enver Hoca yoldaşın J.V.Stalin'i değerlendirmesi, eski AKP üyelerinden Frida Rubiner'in Stalin'e ilişkin kişisel anıları, bolşevik parti örgütlenmesine, kadro siyasetine, devrimci basının işlevine, özeleştiri ve komünist çalışma tarzına ilişkin Stalin'in yazıları yer alıyor.

Parti Bayrağı makalelerin seçimi sırasında çeşitli proleter devrimci yayınların Stalin Yılı ile ilgili yayınlarını da gözönünde bulundurmuş. Hem Türkiye devrimcilerinin ihtiyaçlarını gözönüne almış hem de olanaklar elverdiğince daha önce yayınlanmış olan makalelerin yayınını tekrarlamaktan kaçınmış.

Özellikle Maocu revizyonizme karşı mücadelemizin derinleşmesi ve açık bir teşhir faaliyetine dönüşmesiyle birlikte doğruluğunu ve yüceliğini bir kez daha kavradığımız Stalin, 1926'da yazdığı "İç Siyaset Sorunlarındaki Görüş Ayrılıkları" adlı makalesinde tam da Maocu revizyonizmin sinsi saldırılarının nedenini ortaya koyuyor: "Ya iktidarı ele geçirmiş ve kendi diktatörlüğünü örgütlemiş işçi sınıfı ile kapitalistler sınıfı arasında uzlaşmaz bir çıkar karşıtlığı vardır, ya da bu çıkar karşıtlığı yoktur ve o zaman da geriye bir tek şey kalır: Sınıf çıkarlarının uyumluluğunu ilan etmek." Mao Zedung tam da ikincisini yaptığı için Stalin'e sinsice saldırdı ve onu gözden düşürmeye çalıştı, tüm diğer revizyonistler gibi.

Başta modern revizyonistler olmak üzere tüm revizyonist akımlar bugüne kadar Stalin'i "kişinin putlaştırılmasıyla" suçladılar. J.V.Stalin'in hayatına, mücadelesine ve yazılarına bakarsak Stalin'in "kişinin putlaştırılması"nın nasıl amansız bir düşmanı olduğunu görebiliriz. ("Tiflis Demiryolları Ana Atölyeleri İşçilerinin Kutlama Mesajlarına Yanıt" adlı makale)

Ülkemizde tüm çalışanların genel grevi şiarlarının yükseldiği günümüzde genel grev eylemine ilişkin tarihsel deneyleri incelemek gerekiyor. "İngiltere'deki Grev ve Polonya'daki Olaylar Üzerine" makalesinde Stalin, siyasal bir temele oturmayan bir genel grevin başarısız olacağını yazıyor ve İngiltere'deki 1926 genel grevinin başarısız olmasının nedenlerini inceliyor.

Stalin Özel Sayısı Stalin Yılı kampanyasının bitimine yaklaştığımız sırada yayınlandı. Ancak kuşkusuz Stalin'in fikirlerini kavrama ve hayata geçirme 1979 yılı ya da bu kampanya ile sınırlı kalmayacaktır. O'nun fikirleri proleter devrimcilerin elinde her zaman şaşmaz bir rehber olacaktır.

Arnavutluk Resim ve Heykel Sergisi açıldı

Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti ressam ve heykeltraşlarının 85 resim, 16 büst ve heykelden oluşan özgün yapıtlarını içeren sergi, İstanbul Güzel Sanatlar Akademisi salonlarında 5 Aralık'ta açıldı. Sergi 19 Aralık'a kadar sürecek.

Ülkemizde açılan sergi bize Arnavutluk resim ve heykellerini değerlendirme olanağı sağlamaktadır.

Sergide yer alan yapıtlarda Parti'ye ve önderlere olan derin sevgi hemen kendini göstermektedir. Enver Hoca yoldaşın, "Partinin Kuruluşu" yapıtında ve Portresinin yanı sıra büyük boyutlu, anıtsal bir resim olan "Enver Hoca Partizanlarla Birlikte Kuşatmayı Yarıyor" tablosu vb. böyle bir sevginin göstergeleridir. Hemen her resmin şu veya bu köşesinde Arnavutluk halkının yaşamına iyice girmiş olan "Parti" sözcüğünün bulunması raslantı değildir. Bir başka tabloda komünist önder Mehmet Şehu yoldaş partizanlar arasında dimdik, geleceğe güvenle bakarak ayaktadır.

Portrelerde ve büstte, sosyalizmde yaratılan yeni insan önemli bir yer tuttuğu gibi peyzajlar, insan emeği ve eliyle dönüştürülen doğayı yansıtmaktadır.

Sergide yer alan yapıtlar, içerik ve biçimin en iyi şekilde bir bileşimin ve sosyalist gerçekliğin özgün örnekleri olmalarının yanı sıra, teknik yeterlilik açısından da olgun bir düzeydedir. Resim ve heykelin temeli olan desen ve anatomi bilgisinin üstün düzeyi hemen göze çarpmaktadır. "Ateşlemeye Hazır" adlı heykel, "Dağ Yöresi Erkeği" adlı büst ve tablolardaki insan vb. unsurlar böyle bir olgunluğun sonucudur. Resimlerin pentür yanları mükemmeldir. Örneğin "7 Nisan 1939'da Halkın Mücadelesi"ndeki bakış, ekspresif leke ve kompozisyon, kolay ulaşılamayacak düzeydedir.

Kısaca diyebilirizki, sergi; sanatta partizanlık ilkesine karşı çıkan, "kongre kararları ve 'reçetelerle' sanat yapılamayacağını savunurken, gerçekte sömürü toplumunun yasalarıyla belirlenmiş reçetelerle 'sanat' yapmak zorunda olduklarını göremeyen burjuva-revizyonist "sanatçılığa " bir tokat olduğu gibi, sosyalizmin inşası mücadelesinin görsel sanatın bir parçası olarak resim ve heykelde de yansımasını somut olarak dosta da düşmana da gösterdi.

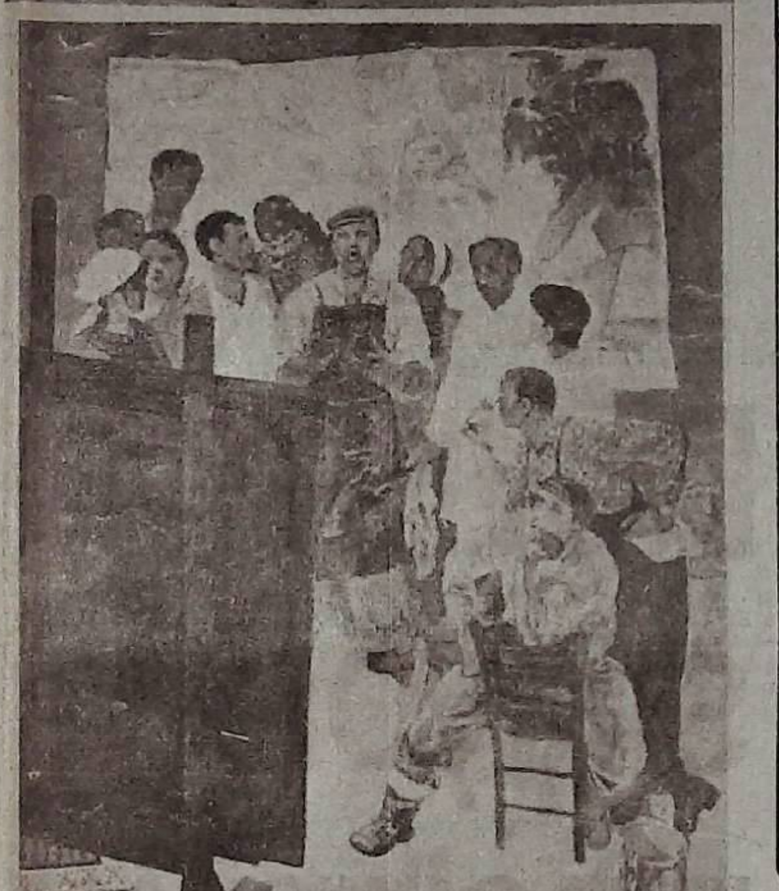

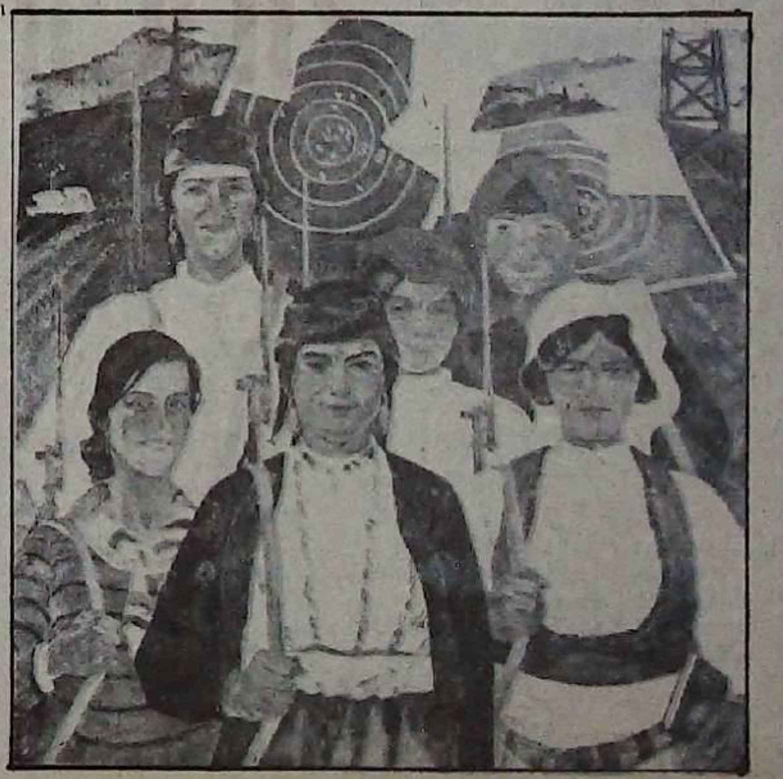

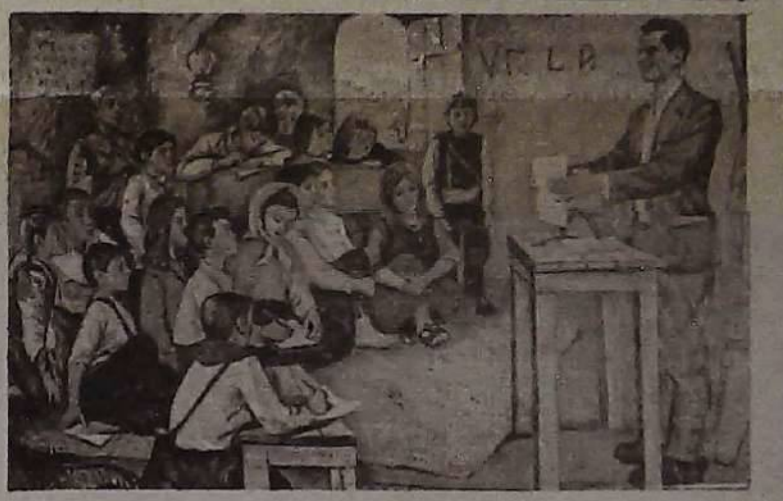

Sanatta partizanlık

Arnavutluk resim ve heykeli, diğer sanat birimlerinde olduğu gibi Marksizm-Leninizmin ışığı, Arnavutluk Emek Partisi'nin önderliğinde durmaksızın yeşermekte ve gelişmektedir. Halkın hizmetinde ve onun devrimci özlemlerini, komünizm ülkülerini dile getiren Arnavutluk yaşamının sanatsal bir ifadesi olan bugünkü Arnavutluk resminin güçlü bir ulusal niteliği ve sağlam bir sosyalist içeriği vardır. Onun gelişmesi ve görkemliliği sosyalist gerçekçi yöntemin canlılığının açık bir kanıtıdır.

1965'de AEP Merkez Komitesi'nin 15. Birleşik oturumunda sosyalist gerçekçiliğin Arnavutluk sanatında kendisini bir yöntem olarak kabul ettirdiği ve yığınların komünist eğitiminde daha büyük bir rol oynaması gerektiği sonucuna varıldı. 1966'dan sonra Parti'nin önderlik ettiği bir dizi sanatsal eylem başladı. Resim, heykel ve grafik sanatlar; gündemdeki sosyalist dönüşümleri yansıtarak ve sanatta proleter partizanlığı bileyerek, partinin direktifleri doğrultusunda, ülkenin devrimcileştirilmesinde etkin bir silah oldu.

1973'de Arnavutluk Emek Partisi Merkez Komitesi'nin 4. Birleşik Oturumu burjuva ve modern revizyonist etkileri eleştirdi. İdeolojik mücadele, sanatta sosyalist gerçekçiliği güçlendirdi, sanatsal yaratıcılığı teşvik etti; proleter partizanlığı ve sanatta ulusal niteliği derinleştirdi.

AEP önderliğinde, Arnavutluk proletaryası ve halkı, sosyalist inşada emperyalist- revizyonist baskıya karşı direniş, iç ve dış düşmana karşı şiddetli bir mücadele içinde bugünlere gelirken, ülkede maddi koşulların düzeltilmesine paralel olarak, yığınların sanat için talepleri artmaktadır. Arnavutluk'ta birçok ulusal ve kişisel sergi açılmakta, çeşitli türde ve çok sayıda yapıtlar yaratılmakta ve sanatsal anlatım zenginleşmektedir.

işçi köylü mektupları

BAYRAMİÇ

İlçemizde devrimci mücadelenin gelişmesiyle birlikte telaşa kapılan TSİP'li sosyal- faşistler 25 Kasım günü sekiz kişilik bir grupla Halkın Kurtuluşu taraftarı iki devrimciye saldırmışlar ve bir arkadaşımızı bıçakla ağır bir biçimde yaralamışlardır. Revizyonistler böyle bir saldırıya bir süredir hazırlanmaktaydılar, devrimcilerin oturduğu CHP Lokaline gelip provokasyon yaratma çabaları da bunun zeminini hazırlamaya hizmet etmekteydi. Bu Rus uşaklarının karşı-devrimci çabaları boşunadır. Bayramiç'deki devrimci mücadele üçbuçuk karşı-devrimci revizyonistin çabalarıyla engellenemeyecektir.

BAYRAMİÇ'den
devrimciler

İZMİR

Bizler Mersinli Yetişkinler Eğitim Merkezi İnşaatında çalışan sıvacı, boyacı, duvarcı ve kaloriferci işçileriz.

İşyerinde aşağıdaki talepleri gerçekleştirmek için 4 Aralık günü direniş başlattık. Taleplerimiz şunlardır:

1) Tüm işçilerin sigorta ettirilmesi,
2) Ücretlerin zamanında ödenmesi,
3) Paydosta yıkanmak için temiz su sağlanması.

İşveren bu talepleri kabul etmediği gibi işyerine de gelmez oldu. Biz sonuna kadar direnişimizi sürdürmeye kararlıyız. Ve direniş süresince boş geçen günlerin ücretlerini de alacağız.

Biz inşaat işçileri, sayımız az olsa da birlik olunca her türlü engeli aşabileceğimiz inancıyla mücadele ediyoruz. Direnişimiz başarıyla sürüyor.

Kendi sendikamızı kurup üzerimizdeki baskı ve sömürüyü azda olsa kırmak için de mücadele ediyoruz.

İZMİR'den
devrimci inşaat işçileri

İSTANBUL

Bizler Maltepe Belediyesinde çalışan kesim işçileriyiz. Mezbahanedeki sömürüyü, iş şartlarının kötülüğünü ve CHP'li Belediye Başkanı Yalçın Kızılay'ın işçi düşmanı tutumunu gazetemiz Halkın Kurtuluşu aracılığı ile tüm emekçilere duyurmak istiyoruz.

Mezbahada kadrolu 26, kadrosuz 10 işçi çalışıyor görünmektedir. Ama gerçekte kesim işleri yalnızca üçü kadrolu olan 13 işçi tarafından yapılmaktadır. Geri kalanlar Yalçın Kızılay'ın başkanı bulunduğu Maltepe Gençlik Klübünün sporcularıdır. Bunlar hiç çalışmadan hatta işyerine bile uğramadan ücret almaktadırlar. Beş yıldan beri burada çalıştığımız halde kadrolu olamıyoruz.

Mezbahada ayda ortalama 1500 baş hayvan kesilmektedir. Kesilen her hayvan için celeplerden 40 lira gibi komik bir ücret alıyoruz. Elimize ayda en fazla 5000 lire geçmektedir.

Belediye celeplerden hayvan başına 200 lira alıyor. Böylece bizim sırtımızdan yılda 3.5 milyon lira kazanıyor. Ama yine de her yıl zarar gösteriyor. Oysa mezbahada hiçbir harcama yapılmamaktadır. İşçiler sigortalı değildir. Kaza sonucu yaralandığımızda bile kendi paramızla tedavi oluyoruz. Her yer pislik içindedir. Belediye bizi kaçak çalıştırıyor ve sigorta yaptırmıyor.

Mezbahanın yarattığı pislikten doğan hastalık tehlikesi yalnız bizi değil bütün halkı tehdit ediyor. Çevrede oturanlar sık sık belediyeye başvurarak mezbahanın kaldırılmasını talep etmelerine karşın her geçen gün pislik ve hastalık tehdidi daha da artıyor.

Bugüne kadar birlik olamadığımızdan, örgütlü olamadığımızdan bu şartları değiştiremedik. Sayımız az diye sendikalar bizle ilgilenmiyorlar. Ama artık sınıfımızın kurtuluşunu amaçlayan sendikayı yaratmak amacıyla, örgütlenmek amacıyla mücadele ediyoruz. Ve şunu da biliyoruz: Ancak işçilerin, köylülerin iktidarı bizi zulüm ve sömürüden kurtaracaktır.

Bodrum köylüleri toprakları işgal etti

Bodrum'un Karaova bucağında yapılacak olan göletin Karaova ağalarının isteği ile daha yukarı bir bölgeye kaydırılması üzerine Kısırlar, Hasanlar, Bakılar, Kuzukaya ve Bayır köylerinin emekçileri 20 bin dönüm topraklarının su altında kalacağı gerekçesiyle direnmektedirler. Göletin Karaova bölgesine yapılması halinde yalnızca 300-400 dönüm toprak su altında kalmasına karşın Karaova'nın toprak ağalarının talebi üzerine göletin inşaat yeri değiştirilmiş ve yüzlerce köylünün topraksız kalmasına neden olabilecek yeni bir yer seçilmiştir. Göletin inşaatı köylülerden gizlenerek sürdürülmeye çalışılmış, ancak köylülerin direnişi üzerine inşaat müteahhidi şimdilik faaliyeti durdurmuştur. Ancak Karaova ağalarının bu konudaki baskılarının durmadığını bilen köylüler yeni ve daha güçlü mücadelelere hazırlanmaktadırlar.

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK SİYASİ GAZETE

Sahibi Teoman Göral - Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Osman Taş -

Yönetim Yeri: 2. Beyler, 848. Sok. No: 90/213 Konak /İZMİR -

Yazışma Adresi: Teoman Göral P.K. 71 Konak / İZMİR -

Abone şartları: Yurt içi 6 aylık 250 TL. Yıllık 500 TL, Yurt dışı iki katıdır.

Basıldığı yer: S.S.Tükel Gazetecilik ve Matbaacılık. İZMİR

Baskı Tarihi
14 Aralık 1979

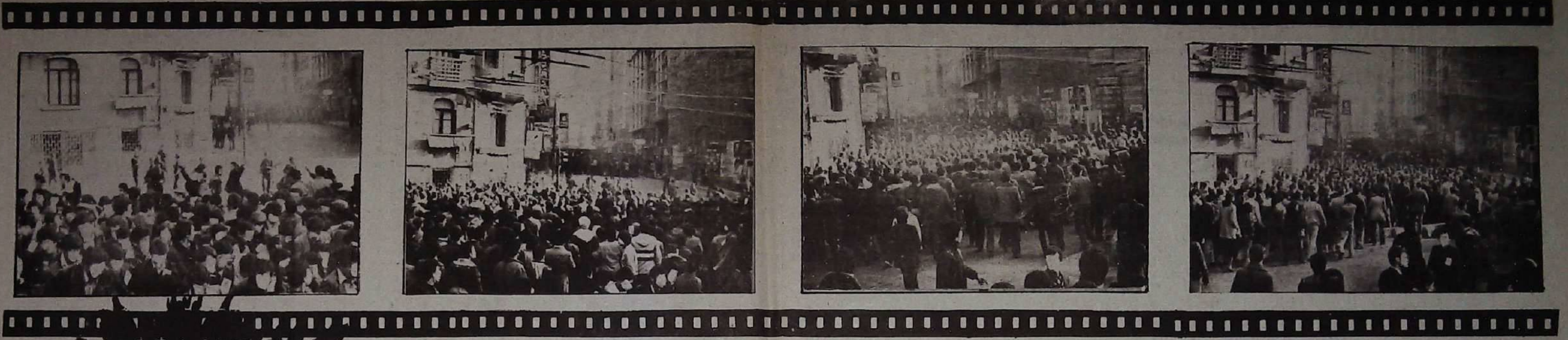

Faşist diktatörlüğün İstanbul'da gövde gösterisi

Devrimciler ve emekçiler sıkıyönetimin yasak zincirini kırdılar

Revizyonistler ve orta yolcular mücadelenin önüne barikat kurdular

9 Aralık ve ayırım çizgisinin netleşmesi

9 Aralık, sadece faşist diktatörlüğün sıkıyönetim eliyle yürüttüğü azgın saldırıları ve sıkıyönetimin işlevini bir kez daha göstermekle kalmadı, aynı zamanda proleter devrimci hareketle her türden revizyonist ve ortayolcu siyasi hareketlerin siyasi çizgileri ve eylem çizgileri arasındaki ayrımı bir kez daha, daha net bir biçimde ortaya koydu, açığa çıkardı.

9 Aralık'ta İstanbul sokaklarını tam anlamıyla işgal etmiş olan sıkıyönetim güçlerine karşı, faşist diktatörlüğün militarist güçlerine karşı proleter devrimciler ve emekçi kitleler yiğitçe mücadele ederken, revizyonistler sadece mücadeleyi bırakıp kaçmakla kalmadılar, aynı zaman da faşizme ve onun saldırılarına karşı aktif mücadeleye atılan, sıkıyönetimin barikatlarını parçalamak için önde savaşan proleter devrimcilerin önüne, emekçi kitlelerin önüne barikatlar kurdular. Revizyonizmin ideolojik ve siyasi etkisi altında olon ve 'barış' zamanlarında mangal da kül bırakmayan çeşitli ortayolcu gruplar da, tıpkı TKP'li revizyonistler gibi mücadele alanını terk ettiler ve 'and içerek' dağıldılar. Bunlar da Dev-Sol, Kurtuluş, Partizan gibi ideolojik ve siyasi gıdasını revizyonizmden alan küçük-burjuva reformist gruplar ve Dev-Yol gibi küçük-burjuva siyasetlerdi.

Faşist diktatörlüğün baskı ve zulmünü gören, sıkıyönetim barikatlarını gören küçük-burjuva şefler, mücadeleden kaçmak için çevrelerine topladıkları ve etkileri altına aldıkları samimi devrimcilere 'and içirerek' dağıldılar, daha doğrusu samimi devrimcileri kendi korkak, pasifist çizgilerine alet etmek istediler. Halbuki onbinler, sıkıyönetimin yasak zincirlerine karşın, barikatlara karşın dağılmıyordu ve mücadele azmi ile doluydu. Devrimcilerdeki, emekçilerdeki mücadele azmini gören faşist generaller sağa-sola tehdit savurmaya başlamışlardı. Onlar devrimcilere ve emekçilere 'dağılın' diyorlardı. Devrimciler ve emekçiler ya teslim olacak, boyun eğecek, ya da sıkıyönetim generallerinin yasak zincirini parçalayacaklardı. TKP'li revizyonistler hemen mücadele alanını terk ettiler ve sıkıyönetim generallerinin yanında kitlelerin önüne barikatlar kurdular. TKP'nin ideolojik ve siyasi etkisi altındaki Dev-Sol ve Kurtuluş gruplarının şefleri ile TİKP'nin 'sol kolu' Partizan'ın gerici şefleri de birinci yolu seçtiler. Proleter devrimcilerin sıkıyönetime karşı mücadele ve barikatları yarma önerilerini reddettiler. Onlar bununla da kalmayıp sıkıyönetimin eli kanlı generalleri ile pazarlığa girdiler. 'Burası dar, az ilerde and içip dağılacağız' dediler. Kitleler arasında yılgınlık ve teslimiyet yaymaya çalıştılar. Çünkü onların kitlelere, militan mücadeleye güvenleri yoktu ve çözülmüş mücadele kaçkınları idiler.

Fakat buna karşın gerici, küçük-burjuva şeflerin etkilediği bazı samimi devrimciler, şeflerin sözünü dinlemeyerek proleter devrimcilerle birlikte, sıkıyönetimin barikatlarına karşı yürütülen mücadele içinde yer aldılar, mücadele saflarına katıldılar. Böylece samimi olarak devrimden ve mücadeleden yana olan, pek çok dürüst insan küçük-burjuva şefleri kendi kaderleri ile baş başa bıraktı, proleter devrimcilerin önderlik ettiği mücadele cephesinde yerini aldı, gerçek devrimci eylem çizgisine katıldı.

Bu durum TKP ve Kurtuluş vb. gibi revizyonist ve ortayolcu akımların diğer tahlilleri ve tavırları ile de tam bir uygunluk göstermektedir. TKP sıkıyönetim ilan edildiği zaman ona karşı tavır almamış, tersine el altından desteklemiştir. Faşist orduyu 'yurtsever' olarak görmektedir ve bütünüyle egemen sınıfların faşist diktatörlüğünü, onların ekonomik ve siyasi egemenliğini savunmaktadır ve düzenin bir aleti durumundadır. Bunun için de işçi grevlerini kırmakta, komprador patronlarla birlikte TKP'li sendika ağaları işçi atmaktadır. Onların olduğu her yerde kitlelerin mücadelesi kırılmakta, düzenin bir eklentisi haline getirilmeye çalışılmaktadır. Onun için de TKP'li revizyonistlerin 9 Aralık'ta takındıkları tutum doğaldır ve onların başka türlü bir tavır koyma-

Devamı sayfa 6'da

1968'den bugüne uzanan köprü

Yıl 1968 ...

Kitlesel mücadele yükseliyor. Halk gençliğinin yiğit önderleri Denizler, Cihanlar, Amerikan 6. Filosu'nun önüne kurulan barikatları yarıyor. Amerikan emperyalizminin uşaklarını denize döküyorlar. Onların önündeki barikatlar yalnızca faşist diktatörlüğün sivil ve resmi güçleri değildi elbette. Gerici FKF önderleri, Harun Karadenizler, TİP'liler 'provokasyona gelmeyelim' vb. çığlıklarıyla halkın, halk gençliğinin anti-emperyalist, anti-faşist mücadelesini yatıştırmak, engellemek istiyorlardı.

O gün Dolmabahçe önlerinde barikat kuran bu hainlerin çoğu bugün Taksim'de, Şişli'de sıkıyönetim generallerinin yanında devrimcilere ve emekçilere karşı barikat kuruyorlar ve TKP, İGD saflarında 'savaşım' veriyorlar.

Yıl 1979...

Halk kitlelerinin ve halk gençliğinin anti-faşist demokrasi mücadelesi ilerliyor. İGD'nin arkasından ayrılmayan Dev-Sol gibi Kurtuluş gibi akımların gerici önderleri, 'öncü savaşçı'lıktan, 'akıllı-uslu kitle önderliği'ne terfi ettiler.

9 Aralık'ta ya faşist diktatörlüğün, sıkıyönetimin yasak zinciri kırılacak, ya da teslim olunacak, baş eğilecekti. Bu 'akıllı-uslu' önderler fetvalar verdiler: 'Direnmek slogan atmak yanlıştır' 'provokasyona gelmeyelim', 'kitleleri kırdırırız' vb. vb...

Aynı nakaratlar 1968'de de dinlenmişti.

Yine Dev-Yol önderleri bir o yana, bir bu yana bakmaktan vazgeçmediler. 9 Aralık'ta bu arkadaşlar ilk başlarda yine tam 'orta daydı'. Sonuçta 'provokasyon' teorileri onları daha fazla etkiledi.

9 Aralık'ta görev, 'provokasyon teorilerini' yeniden hortlatmak değil, barikatları görünce 'ölüm nereden gelirse gelsin' vb. keskin laflarla and içip sıvışmak değil, sıkıyönetimin yasak ve baskı zincirini parçalamak, yıkmaktı. Bu görevi de devrimci komünistler yaptılar.

Denizlerin, Cihanların devrimci mirasını devralan komünistler 9 Aralık'ta İstanbul sokaklarında yalnız 'provokasyon teorileri'ni değil, sıkıyönetimin, faşist diktatörlüğün baskı ve yasak zincirini de parçaladılar.

● C.Orhan Tütengil'in 9 Aralık'taki cenaze töreninde jandarma halka kurşun sıktı; 1 Devrimci katledildi, onlarca emekçi yaralandı, yüzlerce insan dipçiklendi

● Devrimciler ve emekçiler sıkıyönetimin kurduğu bir çok barikatı parçaladılar.

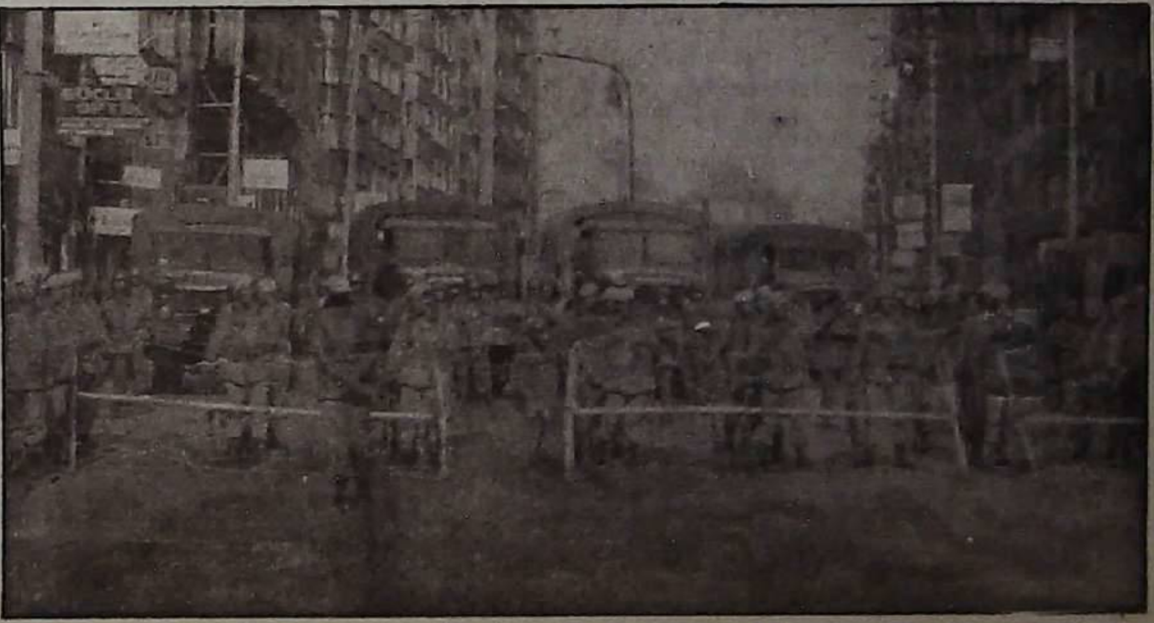

Faşist diktatörlük 9 Aralık'ta güçlerini tam teçhizat devrimcileri ve emekçileri üzerine sürdü. 27 bin kişilik bir kuvvetle İstanbul'da terör estirildi.

9 Aralık günü İstanbul'da Prof. Cavit Orhan Tütengil'in cenaze törenine katılan 10.000'in üzerinde devrimci ve emekçiye saldıran sıkıyönetim birlikleri bir proleter devrimciyi katletti. Onlarca devrimci yaralandı. 200'e yakın devrimci gözaltına alındı.

Sıkıyönetim birliklerinin saldırısına karşın güçlü bir anti-faşist kitle gösterisi gerçekleştirildi. Proleter devrimciler önderliğinde devrimci ve emekçiler sıkıyönetim barikatlarını aştılar. Kararlıca direnen devrimcilere azgınca saldıran askeri birliklerin barikatları gösteriyi engelleyemedi. Silahlı saldırıya karşı yer yer silahla cevap verildi.

Devrimciler ve halk gençliği sıkıyönetimin baskı ve yasak zincirini kırdı. 9 Aralık'ta İstanbul sokakları 'Yaşasın TDKP' sloganlarıyla inledi.

Devrimciler ve emekçiler sıkıyönetimin barikatlarından birini yarıyor.

FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜN GÖVDE GÖSTERİSİ

Sıkıyönetimin faşist generalleri 7 Aralık günü MHP'li faşist çeteler tarafından öldürülen demokrat ve ilerici Prof. Cavit Orhan Tütengil'in cenaze töreninin güçlü bir anti-faşist gösteriye dönüştürülmesini engellemek için 9 Aralık'ta güçlerini tam teçhizat devrimcilerin ve emekçilerin üzerine sürdü. 27 bin kişilik bir askeri kuvvet İstanbul'da terör estirdi. Yollar tutuldu, insanların caddelerden geçmesi engellenmeye çalışıldı.

Sıkıyönetim generalleri Ümit Yaşar Doğanay'ın cenaze töreninde binlerce devrimci ve emekçinin kararlı direnişiyle karşılaşmış ve hiçbir şey yapamamışlardı. Bu kez aynı duruma düşmek istemiyorlardı. "Şerefli Türk askerinin" gücünü göstermeye kararlıydılar. Bunun için bütün yolları tuttular. İstanbul Üniversitesi'nde yapılan ilk törene kimseyi bırakmamak için Üniversitenin etrafı askeri birliklerce çevrildi. İçeriye yalnızca öğretim üyeleri ve gazeteciler alındı.

Sıkıyönetim paşaları aynı terörü sabah erken saatlerden itibaren Taksim-Şişli arasında da estirdi. Cenaze namazının kılınacağı Şişli Camii çevresindeki tüm yollara tel örgülerle, tanklar ve panzerlerle, makinalı tüfekli jandarma birlikleriyle barikatlar oluşturuldu. Faşist generaller anti-faşist kitle gösterisini engellemek için saldırıya hazır bekliyorlardı. Jandarma Şişli Camiinde toplanan gazeteci, yazar ve öğretim üyelerini dipçikledi.

DEVRİMCİLER KARARLIYDI, BARİKATLAR BİR BİR AŞILDI

Faşist generallerin terör ve tehditlerine karşın binlerce emekçi ve devrimci Osmanbey-Şişli arasını doldurdu. Sıkıyönetim birlikleri kitleyi dağıtmak için harekete geçti. Kitle iki yandan yol kesilerek ve barikatlar oluşturularak kuşatma altına alındı. Ancak proleter devrimciler bütün tehditlere ve estirilen teröre karşın mücadelede kararlıydılar. Küçük-burjuva grupların teslimiyetçi ve sıkıyönetim paşaları ile pazarlıkçı tavırları, kitlelerin önüne barikat oluşturmaya çalışmaları emekçilerin ve devrimcilerin kararlı direnişini engelleyemedi.

Binlerce devrimci sıkıyönetim birliklerinin barikatlarını parçalamak üzere Taksim'e doğru harekete geçti. Proleter devrimciler "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet", "Sıkıyönetim de Sökmeyecek" sloganları ile harekete geçtiler. Tam da bu anda tüm teslimiyetçilikleriyle keskin devrimci geçinen küçük-burjuva şefler "provokasyon" yaygaralarıyla, kitle direnişinin önüne geçmeye çalıştılar.

MÜCADELE KAÇKINLARI SAHNEDE

Proleter devrimcilerin Taksim'e doğru yürüyüşe geçme ve barikatları aşma önerisi Dev-Sol, Kurtuluş, Dev-Yol, Partizan gibi grupların şefleri tarafından benimsenmedi. Onlar keskinliklerinin ardındaki koyu sağcı ve teslimiyetçi pasifist özlerini ortaya koydular. Dev-Solcular sıkıyönetimin faşist paşalarıyla pazarlığa geçtiler. "Burası dar, biraz müsade edin ilerde dağılacağız" diyerek uzlaşmaya çalıştılar. Dev-Yol, Dev-Sol ve Kurtuluş grupları yürüyüşe geçmeden dağılma kararı aldılar. Kurtuluş İGD'li sosyal-faşistlerle birlikte daha ilk anda ortalıktan toz oldu. Proleter devrimcilerin birinci askeri barikatı yarmasından hemen sonra Dev-Yol ve Dev-Sol grupları da "sonuna kadar mücadele edeceklerine" and içerek dağıldılar. Ancak çok sayıda Dev-Yol ve Dev-Sol taraftarı proleter devrimcilerle birlikte kaldı. Bir Partizancı şef kendisini TKP/ML Bölge Komitesinin adına açıklama yaptığını belirterek 50-60 kişilik grubunu dağılmaya çağırdı. DHY ise fırsatçı tavrını burada da gösterdi. Dağıldığı yan sokaklardan bir pankartla proleter devrimcilerin önüne geçip pankartlarını açtılar. Resim çekip dağıldılar. "Biz önderlik ettik" demeleri için buna ihtiyaçları vardı.

Proleter devrimciler, tüm devrimcileri teslimiyete hayır diyerek mücadeleye ve barikatları aşarak yürüyüşe devam etmeye çağırdılar. Nişantaşı yolundan Beşiktaş'a doğru kitle harekete geçti. Dev-Sol, Dev-Yol ve Partizan taraftarları, teslimiyet önerenleri yalnız bırakarak proleter devrimcilerle birlikte Nişantaşı yolunda yürüyüşe katıldılar. Teslimiyeti ve pasifizmi reddeden birçok unsur devrimcilerle birlikte mücadele yolunu seçti.

SIKIYÖNETİM BİRLİKLERİ KİTLENİN ÜZERİNE ATEŞ AÇTILAR

"Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "Yaşasın TDKP" sloganlarıyla Beşiktaş'a doğru yürüyen 300'ün üzerindeki kitlenin üzerine sıkıyönetim birlikleri azgınca saldırdılar. Proleter devrimciler yollara barikatlar kurarak, sokaklarda kitlelere ateş açan askeri birliklere karşı direnerek yürüyüşü sürdürdüler. Yürüyüşü engelleyemeyen faşist paşaların yönetiminde sıkıyönetim birlikleri kitlenin üzerine ateş açtılar. Arkadan kitleyi tarayan askeri birlikler onlarca devrimciyi yaraladılar. Genç bir proleter devrimci işçi katledildi, yüzlerce kişi gözaltına alındı.

Proleter devrimciler Beşiktaş Karakolu önüne kadar yürüdüler. Devrim andı içilerek dağılındı. Diktatörlüğün güçleri sokaklarda devrimci avını sürdürdüler. Terör devam ettirildi. Proleter devrimciler daha sonra Eminönü'nde bir gösteri düzenleyerek bu kanlı saldırıları protesto ettiler. Protesto gösterisine 500'ün üzerinde devrimci ve emekçi katıldı.

Gözaltına alınan devrimci ve emekçiler serbest bırakılmalı, işkenceci katiller cezalandırılmalıdır.